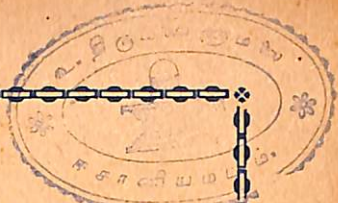

481

**SRI
RAMANA STHUTHI DASAKAM**
(IN TAMIL)

INCLUDING
SOME EXPERIENCES
AND
A FEW VERSES IN ENGLISH

WRITTEN AND PUBLISHED
BY
RAMANA DASA SADANANDA

FIRST EDITION

MYLAPORE, MADRAS
1933

All Rights Reserved

[Price 5 annas

688

Acc. No. 45561

91/1

ஸ்ரீரமண ஸ்துதி தசகம்

(தமிழ்)

இங்க்லீஷில் வ்ந்தோத்ர த்ரயமும்
சில அனுபவங்களும்

இவைகளை இயற்றி ப்ரசரித்தது
ரமண தாஸ ஸ தாநத் தன்
மயிலாப்பூர், சேன்னை.

[முதற் பதிப்பு]

1933

All Rights Reserved

[விலை அணை 5]

அட்டவணை

(தமிழில்)

1.	ஆரந்தக் களிப்பு	....	....	3
2.	ரமண நாதா	....	....	5
3.	அமராதி ஐம்பது	....	....	6
4.	ஸ்ரீ ரமண மலை	....	....	14
5.	ரமண பரமாத்மா	....	....	18
6.	ரமண ஸத்குருவே	....	....	22
7.	காணற் கரியதோர் காஷி	....	....	25
8. (a)	ஸ்ரீ ரமண நாதன்	....	....	26
8. (b)	எல்லாம் ரமண மயம்	....	....	26
9.	ஸச்சிதானந்த ப்ரம்மம்	....	....	27
10.	ரமணானந்தம்	....	....	29

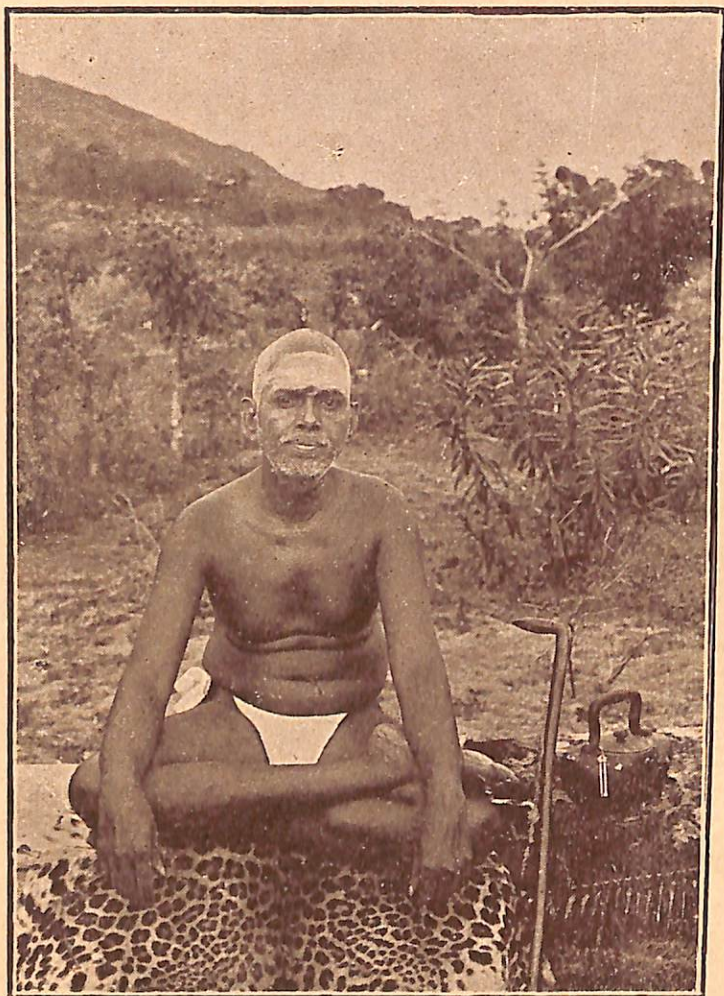
(English)

11.	My First Talks with Bhagavan	....	....	31
12.	O Lord, Grant Me Gnanam	....	....	35
13.	Ramana Paramathma	....	....	37
14.	The Eleventh of May in 1932.	....	....	45
15.	Some Experiences....	....	....	46
	The Epilogue			

ஸ்ரீ

ரமண பகவான்

Bhagavan Sri Ramana

ஓம்:

ஸ்ரீ ரமண பரமாத்மனே நம :

ஸ்ரீரமண ஸ்துதி தசகம்

1. ஆனந்தக் களிப்பு

“ சங்கர சங்கர சம்போ—சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்போ ”

என்பது போல பாடலாம்.

.....
ரமணகு ருவையே நாடு—இனி
நமன்பயம் நீங்கிகை கூடிற்று வீடு. (ரமண)

1. அரி அயன் அமர்நரர் ஆதி—உயிர்
அனைவர்தம் முளும் நிற்கும் அருணாச லேசன்
இரி தர வெவ்வினைக் கூட்டம்—தன
திருபத மளித்தன நெழிலுருக் கொண்டே. (ரமண)

2. ஆரிய சுந்தரம் தோன்றல்—எங்கள்
அழகம்மை பாலன்பே ரானந்த ரூபி
நானந்த ப்ரம்மமென் றருளால்—அன்பர்
கண்டுக ளிக்கவே கூறாமற் கூறும் (ரமண)

3. இதுவது வென்பதொன் றின்றி—எங்கும்
உள்ளபொ ருள்ஒன்றே உணரெனக் கூறி
அதுநீயாம் உண்மையைக் காட்டி—அந்த
அருமறை வாக்கினை யாக்கினு நெளிகே. (ரமண)

4. ஈர்த்திங்கு மனமெனும் பேயை—எங்கள்
ஈசன்ர மணனார் சேவடி தேடிச்
சேர்த்திடில் யாமினிச் சேரோம்—இந்த
சங்கடம் நிறைந்துள்ள ஜடவுடல் வாழ்வை. (ரமண)
5. உலகசு கம்கானல் நீரே—இத்தை
ஓர்மின்னு யிர்காளு டல்வீழு முன்னம்
விலகப வபந்த ஹேது—ஐக
தீசனை யும்முளே தேடித்தெ ளிவீர் ! (ரமண)
6. உன்னுடல் நிலையன்றென் றறிவீர்—உன்னில்
ஒன்றுக்கு முதவாவில் வாக்கையைக் காக்க
ஏன்துய ருற்றுழல் கின்றீர்—நம
துயிரினுக் குயிராகும் ஒங்காரப்பொருளாம் (ரமண)
7. எனதுயா நெனுமாயை நீக்கி—எங்கள்
யாவர்க்கும் ஞானேப தேசம்செய் நாதன்
தனதிரு சரண்சாரும் தாஸன்—ஸதா
நந்த னுதியோர்க் கானந்த மருளும் (ரமண)
8. ஏக்கமு றலினி வேண்டாம்—அண்ணல்
எவ்வுல கெவ்வுயி ரு டுமிருந்து
காக்குமுக் கண்ணனே கண்டாய்—துயர்
போக்கிலத் போதமே போதிக்கும் பெருமான் (ரம)
9. ஐம்புலக் கள்வரை யஞ்சோம்— நம
தையனை யன்றியோ ருலகுயி ருண்டோ ?
பொய்ம்மைதீர்ந் துறவீடு வேண்டின்—நம்
உளங்கவர் கள்வனை மனச்சிறை பிடிப்பாம். (ரமண)

10. ஒருவனா யொளிருமவ் வீசன்—பல
பொருளுட்பு றம்புமாய் ஒளிந்தொளித் திடுவான்
உருநாமம் நிலநீர்த்தி வளிவான், எனப்
பலவாரூய் வெளியாகும் பரனேநம் பரமன் (ரமண)
11. ஓங்கார ரூபியெம் பெருமான்—நமக்
கீங்கார்நி கரெனச் சிரநிமிர்ந் தாடும்
ஆங்காரப் பாம்பைய ழிப்பான்—ஐயன்
ஆநந்த ரமணனெம் ரக்ஷக னன்றோ! (ரமண)
12. ஓளவையப் பர்முத லாய—அடி
யார்புல வர்துழா மன்பொடு போற்றும்
கொவ்வையி தழ்ஸதி பதியாம் எங்கள்
கண்ணுதற் பெருமானும் கைலாஸ நாதன். (ரமண)

2. ரமண நாதா

1. ஸஞ்சித மலைதமைப் பஞ்சாய்ப்ப றக்கடிக்கும்
ரமணநாதா !
ஸஞ்சலங் களையொழி தஞ்சமென் றடைந்தேனை(ரம)
2. வெஞ்சினக் காலனார் மிஞ்சிடி லென்செய்வேன் (ரம)
துஞ்சமுன் என துயி ரஞ்சலென் றருள் புரி (ரம)
3. கொஞ்சிக்கு லவுமின்னார் நஞ்சாகும் போகமே (ரம)
கெஞ்சியுன் சரண்புக்கேன் வஞ்சியா தெனைரக்ஷி(ரம)
4. எஞ்சிவி ரட்டும் மாயை வெஞ்சமர் புரிந்துமென்(ரம)
நெஞ்சகத் துனையால்யான் பிஞ்சக பயமற்றேன்
ரமண நாதா !

3. அமராதி ஐம்பது

1. அமரா திரரா திபர்யா வருமுத்
தமனா முனையே கதியாய்க் கருதி
யமபா சமதை வெருவா தடைவர்
ரமணா விமலா முதல்வா வுனருள்.
2. அருள்பெற் றவர்தம் அடியிற் றலைசேர்த்
திருளற் றுயுமா நெனையாண் டருளே !
மருளற் றுநினை மறவா நினைவால்
தெருளுற் றுழிநீ யகலே லொருகால்.
3. காலன் றனைகாய் கனியே சிவமே
வேலன் றனையீன் றருள்மா தவமே
ஞாலம் முழுதுந் தொழுமா மணியே
ஆலம் மழுதா யுணவாக் கியவா !
4. வாவா வருள்தா வறியே னுனையே
கூவா மலிருப் பினுநீ மறவேல் !
போவான் வருவான் கருமப் படியென்
றீவா னலையோ வடியே னைவிடேல் !
5. விடுமா னுவினைக் கொடுவா கழலைத்
தடுமா னுமனத் தளர்வோ டடுகாட்
டிடுமா முனநீ யெனையாட் கொளவா
கெடுமா னுவினை யுருவா மெழிலே !
6. எழிலெந் நினைவும் கணமே யழியப்
பழிசெய்ம் மனமா யநினை நினையா
திழிவுற் றுவிழிக் குமெனை யருளாம்
விழிதந் தருள்வா யிறைவா பரனே !

7. பரனே பவபீ தியொழிப் பவனே !
ஹரனே யமமன் மதநா சகனே !
தரவா வருணைக் கையெனக் குடனே
சிரமீ தொருகங் கையணிந் தவனே !
8. தவனே சிவனே பவரோ கமொழிப்
பவனே யவனே யெவனும் மெனவெற்
கவனே யறிவித் தவனே சமுறச்
சவனே ரெனையுன் சரண்சேர்த் தருளே !
9. அருளே யுருவா யமர்நீ யெனையாள்
பொருளே புணையே யுடலே யுயிரே
மருளே யொழியென் மனமூ டிபுகுந்
திருளே யினியென் றெனுமா றருள்வாய் !
10. வாய்ப்பாக் கடமாலறிவிற் பெரியோர்
மாய்ப்பார் மனமா யைதனைப் பெரிதும்
தேய்ப்பார் வினையின் வலியை யெனினும்
தாய்ப்பாற் கழவும் தெரியேற் கெளிதோ !
11. எளிதோ வரிதோ புகல்நீ பெருமான் !
விளியா தெனைநீ விடுதல் சரியோ !
அளிதோய்க் கடலே அமுதே ! அடியென்
இளிசேர் மொழியும் மொழியாய்க் கொளவா !
12. வாபோ வெனுமிப் பதம்பா வையுமே
சீபோ வெனவிட் டிறைவா யமனை
நீபோ வெனவே சொலுமா ரெனைநீ
காபோம் வினைபின் விதிமாற் பெரியோய் !
13. ஓய்வற் துழல்வீ ருலகீ ரறியீர் !
சாய்வற் துமதுட் சிவனை நினையீர்.

மாய்வற் றுளநீர் மயலா முலகை
ஆய்வற் றணைதல் அழகோ வறைவீர்.

14. ஈர்த்தின் னருளா லெமையும் ஆள்வோன்
பேர்த்தெம் வினையைப் பேரின்பருள்வான்
பார்த்தெம் ரமணன் பாதாம் புஜமே
சேர்த்தெம்சிரம்யாம் சேர்வேம் வீடே.
15. வீடோ தெருவோ குகையோ நதியோ
காடோ கடலோ கடம்வீ முமிடம்
பாடோ முடியா தினியும் படவே
தேடேன் கழலென் றெனைநீ முனியேல்.
16. முனிவர்க் கிறைவா முதல்வா ரமண
கனிவர்க் கமதின் கனியே யெனியே
னிவிவந் துசெலா திருள்மிக் கபவத்
துனிவெந் திடவே யருள்வாய் கதியே !
17. கதியே விதியே பதியே ஸதியே
மதியே நிதியே மலைமான் பதியே
நதியே பிறையே சிரமே றவிடும்
அதிவீ றுடையா யருண மலையாய் !
18. மலையா யலைவா னறியா னெனவே
சிலையா யருவா யுலகிற் றெரிவாய்
கலையாய் மதியாய்க் கதியாய்த் துறையா
யலைவாய்க் கலமா மெனைநீ புரப்பாய்.
19. புரமூன் றெரித்தாய் புகல்நீ யருட்டாய்
சிரமைந் தினிலொன் றொழித்தா யயற்கே
கரமான் மழுவேந் துதயா நிதியே
பரமான சிதம் பரதே சிகனே !

20. சிகைமீ திலுலா மொருமா துநிலா
வகையே துரைநீ கருணை கரணே !
நகையேல் துறவேல் அறியே னையினிப்
பகையேல் சிறியேன் வெறியே னெனவே.

வேறு

21. வேதனு மாயனு மாமுடி யோடுநின்
பாதமுந் தேடிய யர்ந்தன ரேயெனின்
வாதனை யாயிர மாயடை மூடனென்
சாதன மாக்கொள யாதெனத் தேடுவேன்.
22. ஏனினித் துன்பமீம் மேதினி யின்பமுந்
தேனினு மினியநின் றுட்டுணை யாப்பிடித்
தேனினி யாரெனை மாய்க்கவல் லார்புகல்
யானினி யுன்பத மென்றும றந்திலன்.
23. இலையுனை யெனநினைக் கூறும றிவிலர்
மலைவறு ஞானியர் யாவரி னும்முள
வலையறு கடலெனு மாத்தும நாதவெக்
கலைபயின் றென்பயன் கண்ணுதல் நீசொலாய் !
24. கலைபயின் றென்பயன் கண்ணுதல் நீசொலாய் !
எலையறு ப்ரம்மமா முன்ஸ்வ ரூபத்தின்
நிலையறிந் துரைத்தலும் நினைப்ப தாகுமோ !
இலையுப நிஷத்திலும் இயற்கை அத்தகை.

வேறு

25. கைக ளாயிரம் படைத்த பாணனும்
மெய்கொள் மகிபனும் சந்த்ர மதிபதி
செய்கொள் ஜனகர்சுகர் ப்ருங்கி ராவணன்
பொய்கொல் சண்டேசர் நந்திமார்க் கண்டன்,

26. அண்ட நேயனைய வன்ப ரறைவரோ
விண்டு வோடயனு மறிகி லாவுனைத்
தெண்ட னிட்டுத்தொழு மறிவி லேனெனைப்
பிண்ட மேவாதினிப் புரந்த ருள்பிதா !

வேறு

27. பித்தா போற்றி ! பிறையாய் போற்றி !
நித்தா போற்றி ! நிமலா போற்றி !
அத்தா போற்றி ! அழகா போற்றி !
சுத்தா போற்றி ! சுகமே போற்றி !

28. போற்றி, போற்றி ! பதியே போற்றி !
போற்றி, போற்றி ! பிரானே போற்றி !
போற்றி, போற்றி ! பரமா போற்றி !
போற்றி, போற்றி ! ரமண போற்றி !

வேறு

29. போற்றுவ தோர்கண மப்புறங் கெடுமென
மாற்றியென் சிந்தையை மாய்விக்கு மோவெனை
யாற்றுவ துன்பர மறியையோ நீபவக்
காற்றினிற் பஞ்செனக் கலங்கச்செ யாயினி.

30. இனியெதுந் தீவினை யியற்றவொட் டாதெனை
நனிபுகழ்ப் பாதத்தி னாட்டமு றச்செய்து
துனிமிகு பவக்கடல் துயிலினிற் கனவெனப்
பனிபரி திமுன்னெனப் பறக்கச்செய் பரம !

வேறு

31. பரமா ரமண ! சரணம் சரணம் !
உரமா யெனையாள், சரணம் சரணம் !

தரமா வரம்வா ! சரணம் சரணம் !
திரமாய் மனமாள் ! தருணம் சரணம் !

32. சரணம் ! அரவா பரணா சரணம் !
சரணம் ! ரமணா ! ஸங்கட ஹரணா !
சரணம் ! குருவே ! சரணம் அருவே !
சரணம் ! சிவசங் கரணே ! ஹரணே !
33. ஹரணே சிவனே தவனே யெனவே
பரணே கதறும் பலபக் தர்தமை
வரணே பலதந் தருளும் முரவோய் !
வரணே யொருநீ தரவா வெனக்கே !
34. எனைச்சுற் றியுள சிறியோ ருறவோர்
தனைத்தா னறியத் தருவாய் வரமே !
வினைநீங் கிமன வமைதி யடைய
உனையே யுனவே மதியும் மருளே !
35. மருளே திருளே தருளே தெருளே
வுருள்தேர் புவியா மயன்சா ரதியாம்
பொருளே ! புனிதா ! புகனீ ! நிஜவன்
பருளே வொளிவோய் பரையின் பாகா !
36. ஆகா வரிதே யடைதல், உமையோர்
பாகா ! மதிசேர் நதிநீள் ஜடையா !
வாகா வெனைநீ யலதார் துணையார் ?
சோகா ஹரணா ரமணா ! நவிலாய் !
37. நவிலாய் யமவேள் நமனே யருவு
ருவிலாய் முதலாய் முடியாய் இடையாய்
புவிவாய் கலைகட் பொருளே ! வியன்மே
ருவிலாய் வளைத்தோய் ! ரமணா வபயம் !

38. அபயம் ரமண ! அபயம் மமலா !
 அபயம் கருணா கரணே ! சிவனே !
 அபயம் தெருணா ளெநிற் பவனே !
 அபயம் மிருள்போக் கிறைவா யினிவா !
39. இனிவா வருணா சலவீச் வரனே !
 கனிவாக் கியுளம் முனுமா றுணையே
 தனியாய்ப் பிணியா லயர்வே னையுங்கா !
 முனியா தெனைநீ மொழிவாய் மொழியே.
40. மொழியே யருள்வாய் முனிவா ! விறைவா !
 வெழியா வுலகா சையதை யொழித்தே
 யழியாப் பதநல் கிடுவோய் ! தருணம்
 விழியா லருளா லெனையா ளவே பார்.

வேறு

41. பார்த்தனைக் காத்தமுக் கண்ணமா மணியே !
 சேர்த்தெனைத் தாட்களி லாட்கொள வருவாய் !
 வேர்த்துழுவெவ்வினை வெருட்டவே மருளும்
 ஈர்த்தெனை யாண்டருள் ஈடெடுப் பற்றோய் !
42. அற்றது பற்றெனி னுற்றதும் வீடே ;
 கற்றதாங் கேட்டது முனையறி தற்கே ;
 மற்றவை யாவையு மறந்தொழி தற்கே.
 பெற்றபி தாவினும் பெரிதருள் புரிவோய் !
43. புரிந்தருள் க்ருபைபரம் பொருளெனுஞ் சிவமே !
 விரிந்தநான் மறைபொரு ளருவென விருப்போய் !
 பிரிந்துனை யிருத்தலிற் பெருந்துய ருளதே !
 பரிந்தெனு ளுணையினி யுணர்த்துவாய் பரம !

வேறு

44. பரமாய் சிரமாய் மரமாய் நரனாய்
உரமாய் திரமாய் ஒளிர்மா நிதியே !
தரனா நமெனா துளமீ துறைவாய் !
அரவா பரனா ! வயன்மாற் கரியோய் !

வேறு

45. அரிந்தென திருவினை யாட்கொளு மீசா !
எரிந்தொழி முனமுட லெனைக்கழற் சேர்ப்பாய் !
பரிந்தெனக் கருள்புரி பார்வதி பாகா !
உரிந்துபோர்த் தனைகரி யுமையவள் நேசா !

வேறு

46. நேசமி லேன்வெகு க்லேசமு னேனென
வீசனே நீயெனைக் கைவிடல் நீதியோ !
பாசம றுததாய்ப் பால்சிசக் கூட்டல்போல்
வாசகை லாஸநீ வந்துனா னம்மளி.

வேறு

47. அளிப்பா யரசே யடியேற் கபயம் !
களிப்பா யிறைவா கழல்மேற் சிரங்கொள் !
புளிப்பாய் ரணம்போற் படுமா மனக்கொந்
தளிப்பாற் றியெனைத் தவறாதினிக்கா !
48. கா, தா வெனைகழல்கருணா நிதியே !
பாதா பொனைநிகர் பார்வதி பதியே !
தாதா ! ஷ்ணபுகழ் தேவர்க ளயன்மால்
நாதா ! வருள்வாய் நாட்டநின் கழற்கண்-
49. கண்ணே மணியே கதியே மதியே !
விண்ணே நிலநீர் வளிதீ மனமாம்

பண்ணே பதியே பலவாம் பொருளே
எண்ணே னெனினும் எனையா ளிறைவா

50. இறைவா விரைவா யினிவந் தெனையாள் !
சிறைவா சமெனும் மெனதா சையொழித்
துறைவா யுலகெங் குமுயிர்க் குயிரா
யறைவாய் மொழியே ரமண வமரா !

4. ஸ்ரீ ரமணமாலே

1. உலகநிச் சயமென்று முடலைமெய் யென்றுநம்பி
வீண்காலம் கழித்தேன் ஸ்ரீ ரமண !
விலக்கவும் விலகாத மாயைவந் தெனையுழி
ப்ராணனை வதைக்குதே ரமண !
2. மான்மழு மதிநதிக் கரந்தலை யணிந்திடும்
புலியுடை யரவா பரண !
ஆன்மசு கமளித்தே அடியார்மி டியகற்ற
அன்புருக் கொண்டாயோ ரமண !
3. ஆநந்த மௌனனின் னருட்பார்வை தந்திடில்
போதுமே ஸங்கட ஹரண !
ஏனிந்த வுறக்கமிங் கெனக்கெனப் பணித்தாய்
கருணையங்கட லன்றோ ரமண !
4. கைலைத்தி ருச்சுழிவிட் டருணையி லுதித்ததும்
கதியெமக் கருளவோ ரமண !
மைலைத்தி ருப்பதியில் தலைமலை தாங்கிய
மலைமகள் பாகனே ரமண !

5. கலியுகத் திலுமிந்தக் கண்காணும் தெய்வமே
காத்தருள் கண்மணி ரமணா!
மலடிய லீயைக்கூடி மகப்பெற்ற கதைதானே
ப்ரபஞ்சத்தின் உண்மை, ஓ ரமணா!
6. தாயினு மினியநீ சேயெனைக் கைவிடல்
சரியோ உனக்கழகோ ரமணா!
பேயினுங் கடையவிப் பேதையைக் காத்திட
ஆர்துணை ஆர்கதி ரமணா!
7. முக்கண்ப டைத்துமெந்தன் மிடியகற் றுவென்னில்
மூடனென் செய்வேன் ஸ்ரீ ரமணா!
நாக்கறு மளவுமுன் னாமமுச் சரித்திட
எனக்கொரு வரமருள் ரமணா!
8. கள்ளம நமிறக்க வுள்ளேசி வம்பிறக்கக்
கருணைவி ழிகொடுப்பாய் ரமணா!
மெள்ளச்சி வானந்த வெள்ளத்தி லெனைத்தள்ளி
வீடளி ஸத்குரு ரமணா!
9. “ஓம்” ‘காரப் பொருளாகி யுலகெலாம் நிறைந்த நீ
யான் காண்டற் கெளியையோ ரமணா!
ஆங்காரப் பாம்பெனைத் தீண்டாம லதன்தலை
மூன்றையு மறுத்தெறி ரமணா!
10. நின்னெரி யெரித்தெனை நீராக் கிடுமுன்னர்
நின்னருள் மழைபொழி ரமணா!
என்நைய டிமைகொண்ட ஆசைகோ பாதிபேய்கள்
அழிவுற வருள்புரி ரமணா!

11. எப்பொழு துமெனையே நினைப்பவர்க்கெளியேனென்
றர்ச்சுனர்க்க கறைந்தாய்நீ ரமண !
முப்புரி நூலோர்மற்றெப்புவி வாழ்வோரும்
மெய்ப்பொருள் நீ யென்பர் ரமண !
12. எப்பொருட் காண்கினு மப்பொருட்குட் பொருள்
நீயென வறிந்தேன் ஸ்ரீ ரமண !
தப்பிதமாயிர மிருப்பினும் பொறுப்பது
திருவருட் செயலன்றோ ரமண !
13. பண்டிதர் பாமரர் பலரும்பு கமும்பாத
பங்கஜ மளித்தருள் ரமண !
வெண்டிங்கள் தரித்திடும் முக்கண்மா மணியேயிம்
மாயம யக்கொழிப்பாய் ரமண !
14. கானல்நீர் வான்மலர் மலடிசேய் முயற்கோடா
பார்வதி நாயகா ரமண !
வானமை தறிபுமா நெனுமிப்பொய்ப் புவிவாழ்க்கை
தவிர்த்தெனை ரக்ஷிப்பாய் ரமண !
15. சங்கர சம்புவே ஷண்முகன் தந்தையே
ஸத்குரு நாதனே ரமண !
அங்கிங்கெனலொன்றின்றி யெங்கும்ப ரந்தவொளி
சித்ஸுக மூர்த்திநீ ரமண !
16. சங்கைய றவேதொண்டர்க் கருள்வாக்க ளித்திடும்
ஸகுணஸ்வ ரூபிநீ ரமண !
மங்கையி டதுபாகம் கங்கைஜ டையிலூறும்
மரகத மணியேஸ்ரீ ரமண !

17. கனவில்ந னவிலுமுன் நினைவன்றி வேறொன்றும்
வேண்டாம்ஸத் குருநாதா ரமண !
தினம்செலச் செலமனம்நமனாரை நினைக்குதே
ஸாம்பஸ தாசிவ ரமண !
18. காலனைக் காமனை மாமனைக் காய்ந்திட்ட
கண்மணி சம்புவே ரமண !
பாலனை வேடனை பார்த்தனைக் காத்தனை
பேதையே னையுங்கார் ரமண !
19. கோபமாய் ஞானியர் சாபமிட்டனரோ யான்
ஏதொன்று மறியேன்ஸ்ரீ ரமண !
பாபியை சாந்தமாய்ப் பார்த்தருள் குருமூர்த்தி
பஞ்சாய்ப் பறக்கக் கர்மம் ரமண !
20. பாபத்தையொழித்தென்னை ஞானியாக்கியருள்வாய்
பாம்பணி நாதாஸ்ரீ ரமண !
ஆபத்தில் காத்தருள் அடியேன் பிழைபாராது
அழியும்பி றவி வேண்டேன் ரமண !
21. பாசஜா லங்களின்பற் றற்றுநான் விளங்கிட
ஞானவாள் கொடுப்பாயேல் ரமண !
வீசிக்கி ழித்தெறிந்திம் மாயாவலையைத் தாண்டி
நீயாகி நிற்பேன்ஸ்ரீ ரமண !
22. ஆசைகோ பம்பய மனைத்துமே யழிந்திட
வருள்புரி யத்புத ரமண !
பாசமாம் யானென தற்றிட க்ருபைபுரி
தக்ஷண மூர்த்திஸ்ரீ ரமண !

5. ரமண பரமாத்மா

1. பல்லுலகும் பலவுயிரும் படைத்தளித்துக்காக்கும்
பரமதயா பரமூர்த்தி ரமணபர மாத்மா.
2. தொல்லுலகம் தோன்றுமுன்னர் தோன்றிநிற்கும்
தோன்றல்
தோற்றம்ஓடுக்கமின்றித் துலங்கும்பர மாத்மா.
3. உருவம்அருவமிலான் உளன் இலன் என் றறையும்
உயிர்கள் தொறும் இருந்தொளிரும் ரமணபர
மாத்மா.
4. ஈடும்எடுப்புமில்லான் ஈன்றாளிற் பெரியான்
ஈசன்மால் அயன்அவனே ரமணபர மாத்மா.
5. கலியுகத்தும் கதியளிக்கக் கருதிவரும் அண்ணல்
கலநீக்கிக் களியளிப்பான் ரமணபர மாத்மா.
6. கருதும்மனம் பொருள்களுள்ளே கலந்துநிற்கும்
பரமன்
கருணைநிறை கடவுள் அவன் ரமணபர மாத்மா.
7. நிதிகொடுப்பான் விதியழிப்பான் மதியளிக்கும்
நாதன்
நதிபிறையோ டரவணியும் ரமணபர மாத்மா.
8. ஆநந்த ரூபியெமை ஆட்கொள்ளும் ஈசன்
தேன்பாலிற் சுவைபெருக்கும் ரமணபர மாத்மா.
9. அணுவும்அகண்டமுமாய் அனைத்துள்ளும் புறமாய்
அங்கிங்கெ னுமலுறை ரமணபர மாத்மா.
10. எழில்உருவால் எமைக்களிப்பித் தாண்டருளும்
மூர்த்தி
தழல்விழியால் முப்புரம்வேள் தணித்தபர மாத்மா,

11. ஒடும்ம னக்குரங்கை யுட்புறமாய்த் திருப்பி
நாடிநி லையறியென் றுரைக்கும்பர மாத்மா.
12. ஈனவுடல் ஆசையொழித் தீசனையுட் காண்பாய்
ஞான மிதென் றருளுமெங்கள் ரமணபர மாத்மா.
13. கயிற்றை யன்றி யரவில்லைக் காண்பதெல்லாம் நீயே
கருதரிய கடவுள் நீ யென் றுணர்த்தும்பர மாத்மா.
14. உடல் பொறியோ ளுளமாதி ஜடமியற்கை யிருப்பில்
கடவுள் உயிர் ஒருபொருளுென் றுரைத்தபர மாத்மா.
15. உபாதிபுணர் வைநீத்தல் ஈசன் நானென் றறிதல்
உபாயமிரண் டற்றிருத்தல் ரமணனாகி ரமித்தல்.
16. திருச்சழியில் அவதரித்தார் எங்கள் பரமாத்மா.
அருணகிரி தனையடைந்தார் ரமணபர மாத்மா.
17. அன்பர்தமைக் காக்கவரும் எங்கள்பர மாத்மா
துன்பம்தவிர்த் தீன்பம்தரும் ரமணபர மாத்மா.
18. சிற்றுயிரைச் சிவமாக்கும் எங்கள்பர மாத்மா.
வெற்றுயிர்க்கும் வீடளிக்கும் ரமணபர மாத்மா.
19. வீணன் என்போல் அறிவிலிக்கும் எங்கள்பர மாத்மா
மோனநிலை பரிந்தளிப்பார் ரமணபர மாத்மா.
20. விரியுமனம் அழியச்செய்யும் எங்கள்பர மாத்மா
புரிந்து க்ருபை பதமளிப்பார் ரமணபர மாத்மா.
21. நரியைப்பரி யாக்கிவிடும் எங்கள்பர மாத்மா
இரியவினை யெமைப்புரப்பார் ரமணபர மாத்மா.
22. ஆங்கிலம்பஞ் சாப் வங்காளம் சென்னை பம்பாய் முத
ஆங்குளோர்பலர் ஓடோடியும்வந் திறைஞ்சும்பர
[லாய்
[மாத்மா.

23. மக்கள் தேவர் முனிவர் பக்தர் பலர்தொழும் பர.
மாத்மா.
துக்கம் அனைத்தும் விழியாலழிக்கும் ரமணபர
மாத்மா.
24. கல்லாணைக்கும் கரும்பையருத்தும் எங்கள் பரமாத்மா
பொல்லாவி னையன் பறந்தோடச் செய்யும் ரமணபர
[மாத்மா.
25. குண்டோதரனுக் கன்னமிடும் எங்கள் பர மாத்மா
கண்டோர் வியக்கும் கமலக்கழலன் ரமணபரமாத்மா.
26. எல்லாம் வல்ல சித்தர் ஆன எங்கள் பரமாத்மா [மா.
நல்லார் அல்லார் எல்லாரும் தொழும் ரமணபரமாத்
27. உலவாக் கிழியை உவந்தளித்திடும் எங்கள் பரமாத்
[மா
பலவாம் துயரோர் கணத்தில் நீக்கிடும் ரமணபர மாத்
[மா.
28. வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடிய எங்கள் பர மாத்மா
உள்ளம்பூரிக்கக் களிப்பை நிரப்பும் ரமணபர மாத்
[மா.
29. ஆதித்தன்போல் சம்மாவிருந்தும் எங்கள் பரமாத்மா
மேதினியின் உயிர்க்குயிராவர் ரமணபர மாத்மா.
30. பண்டிதர்பா மரர்யாரும் போற்றித்தொழும் ஈசன்
பண்டயஸஞ் சிதமறுக்கும் பரமக்ரூபா நேத்ரன்.
31. தன்னையறி யாதுபிற ஏதறிந்தும் பயன் என் ?
தன்னையறிந் தால்பிறகு ஏதுமில் யறிவாய்.
32. தன்னையறிந் தின்புறுதல் இன்றியுள தொழில்தான்
என்னைபின்னை யொன்றுமில் யென்றருளும் நாதன்.

33. அகண்டசிதா னந்தமுற ரமணன்பதம் பணிவோம்
திகண்டமெலாம் நிறைந்துநிற்கும் ரமணமயம் உறு
வோம்.
34. *நீர்க்குடங்கள் தோற்றிவைக்கும் பொய்ப்பரிதிபோல
பார்க்கின் உள உயிரனைத்தும் வெவ்வேறல சிவமே.
35. பலரவியாய் ஒருரவியே தோன்றுதல்போல் சிவமும்
பலவுயிராய்த் தோன்றிடினும் உளபொருளச் சிவமே.
36. பரப்ரம்மம் எனும்கடலில் பரைஈசன் திரையாம்
துரையாதி உலகுயிரென் றறையுமெனின் மறைகள்,
37. பெறுவதெதை விடுவதெதை சுகஸ்வரூபமே யனைத்
[தும்
அறிதல்தனை யிருத்தல்தானாய் துவிதபாவனை யகற்றி.
38. ரமணமயம் ஜகமுழுதும் ரமணனன்றி யொன் றிலை
[யால்
ரமணமயம் பலபொருளும் ரமணன் என்போன்
சிவமே.
39. அகந்தையழித் தாதரிக்கும் எங்கள்பர மாத்மா
சுகந்தந் தெமைக் காத்திடுவார் ரமணபர மாத்மா.
40. எங்கள்சூரு எங்கள் நாதன் எங்கள்பர மாத்மா.
எங்கள் சூணை எங்கள் தெய்வம் ரமணபர மாத்மா.

* 'நீர்க்குடத்தே தோன்றிநிற்கும்' எனவும் பாடம்.

6. ரமண ஸ்தகுருவே

“ எந்தெந்த னை ரக்ஷிக்கத் தந்தைதாய் வேறில்லை
 ஈச்வரீ! க்ருபை செய்குவாய், ஜகதீச்வரீ!
 எனை ரக்ஷிப்பாய்.”

என்பதுபோல் பாடலாம்.

1. ரமணஸ்த் குருவேயுன் பதமேக தியாய்க்கொண்ட
 வடியேனையி சூணம் ரக்ஷிப்பாய், ஓஜக தீசா!
 மடையன் தன் மிடியைத் தீர்ப்பாய்.
2. அறிவிற்சி றியவெனக் கஞ்சேலென் றருள்செய்ய
 உணையன்றித் துணையாருளார்! ஓ பரமேசா!
 உனைவிட்டால் கதிவேறி யார்?
3. ஆதியந் தமின்றிய ஜோதிம றைபொருளே!
 போதிஞா னமொழியையே, கை லாஸ வாஸா!
 பேதியென் அறிவின்மையை.
4. இஹலோக ஸுகம் கோரும் இருளர்தம் மருள்நீக்
 பகவானே! கருணாநிதே! பார்வதிபாகா! [கும்
 ககனத் தோர் தொழும் தெய்வமே!
5. ஈசஸு ரேசபவ நாசகா ரணநாதா!
 நேசமா யெனை யாண்டருள், தக்ஷிணமூர்த்தி!
 பேசலொ ழித்து மௌனம் தா.
6. உலகிலு ழலுமென்னை விலக்காதுன் கழல்சேர்த்து
 விலங்காமென் னுசைமுற்றறு, க்ருபா ஸாகரா!
 கலங்காத ஞானியாக் கெனை.

7. ஊனுடல் பொய்யென்றறிந் தேநின்னை நாடுமென்
[னைக்
காண்ஞான மென்றேகாத்தருள். கங்கா ஜடையா !
பூண் மௌனம் என்றே யாதரி.
8. எனதுயா னறமாற்றி மனமுனை யேசார்ந்திடிந்
பினர்நீங்கும் பலஸாகரம். ப்ரம்மஸ்வரூபா !
பினரெய்து வதே பேரின்பம்.
9. ஏமாற்றி யெனையிந்த மாமாயக் காட்டில் விட்டால்
போமாறித் துன்பம் தீர்ப்பதார்? பக்தர்ப்ரியா !
சாமாறென் வினை தீர்த்தருள்.
10. ஐம்புலக் கள்வர்புகுந் தகத்தைக்கொள் னையிடவே
அமைத்ததுனக்கழகோபார் ! அகிலலோகம்
சமைத்துக்காக்கும்தயாநிதே !
11. ஒருவனா முனையொழித் துளர்வேறே யிலரென்றே
அறியும் எனையும் அண்டுமோ? உன்மாயைப்
பொரிந் தொழியஞானம் அருள்.
12. ஒங்காரப் பொருளாகி உலகெல்லாம் நிறைந்தநீ
ஆங்காரப்பாம்பி னின்றிங்கா ; அதன்தலை மூன்றும்
ஒங்காவண் ணமே கொய் தெறி.
13. கண்காணும் இடமெங்கும் கண்ணுதல்நீ நிறைந்தி
[ருந்தும்
விண்ணாடி யுனைத்தேடல் ஏன்? இடர்ப்படுத்தும்
பெண்ணாதி யென்னா சையைக் கொல்.
14. அறிவும்அழகும்நிறை குழவிக னையிந்தநீ
பிரித்தெடுத் தேமோ கூடம்சேர்த்தாய். பெற்றிழந்த
[வெம்
எரிதுய ரையும் போக்கினாய்.

15. தந்தைதாய் தமர்தாரம் தனயன் தமயன் தம்பி
சந்தையில் கூட்டம்போல்வரே ; இப்பந்தம் யாவும்
விந்தையாய் வினைந்ததும் ஏனோ !
16. மங்கைம னான பக்தி முலைப்பாலோ டீட்டிய தாய்
கங்கைஜ டையனைச் சேர்ந்தாள் ; அவள் மதலை
எங்கென்று னைத்தேடல் ஆனேன்.
17. இடுப்புக்கு முந்தையைத்தாய் ஊரெல்லாம் தேடுமா
[போல்
உடலுள்ளு றையுனைக் கானேன் ; உலகின்றளிக்கும்
விடநாக வணை மேற் றுயில் வோய் !
18. சட்டையை ந்துதரித்தும் அவற்றின்மேல் சட்டை
[கொள்வோர்
கட்டையிற் கள்வற் காண்போரே ; அவர்தம் மதி
கெட்டிந்நன் உழல்வ தேனையோ !
19. எங்கெங்கென் மனஞ்செலுமோ, அங்கங்கி ருக்கை
பங்கப்ப டுத்துவதேனோ என்மதியைத் [யில் நீ
தங்கவுன் கழலிலே சேர்ப்பாய்.
20. சித்தம்நி னைக்கும் ஸர்வ பொருட்களின் ஊடேயுள்ள
அத்தனா முன்னைக்கண்டயான் பந்தமொழித்து
முத்தனா கவிரும்பினேன்.
21. சட்டைக முற்றறியாச் சிறுவர்போல் அஞ்ஞானியர்
கட்டையு டற்பிரியார்காண், கருணாநிதே !
நிட்டை யெனக்கும் விரைவாய்த்தா.
22. என் போன்ற ஏழை யரிவ் வுடற் கூட்டை நீக்கு
[முன்னம்
பொன் போன்ற உன் கழற் பணிந்தால் என் கண்
சின் மயமாய் எம்மையாக்குவாய். [மணியே !

7. காணற் கரிய தோர் காக்கி.

“ பஞ்சவர் ணக்கிளி போலொரு பெண்ணையான்
பார்த்து வந் தேனையா ஸ்வாமி.”

என்பதுபோல் பாடலாம்.

காணற்கு ரியதோர் காக்கியை யான்விரு
பாக்கிக்கு கையினிற் கண் டேன் !
வீணற்க ரிய வெம் மீசனை விண்ணவர்
வித வித வருவொடும் காண் பார் !

.....

1. அரவுகி ளிமயில் சிறுத்தை நாய் வானரம்
நரர் சுரர் யாவர்க்கும் நாதன்
புரமுன்றன் றெரித்திங்கன் புருக்கொண்டு நடிப்பவன்
புரந்தரன் அயன்மாற்கும் அரியோன். (காணற்)
2. சூரிய னைக்காணு மிருள்போல ழிந்ததித்
தேஹநா னென்னுமோர் நினைவவ்
வாரியனைக்காணும் மானிடன் யாரவன்
ஞானசூ ரியனாகா தொழிவான் ? (காணற்)
3. ராமபா ணக்குறி தவறுமோ ? தான்கண்ட
பசுவனை புலி சும்மா விடுமோ ?
ரமணன்மும் மூர்த்தியோர் மூர்த்தியாய்
வந்தெமை ரக்ஷித்து மோக்ஷமே யளிப்பான். (காண)
4. தாஸன்ஸ தானந்தன் காண்டலுந் தானொழிந்
தானந்த ஸாகரத் தாழ்ந்தான்
நேசன்எ னிற்புற மாதலி னுள்ளுக்குள்
உயிர்க்குயி ராயொளி ரீசன். (காணற்)

5. அருட்கட லாகுமெம் ரமணன்கண் பார்வைக்கும்
 நிகரிம்மூ வுலகினி லுண்டோ ?
 மருட்கட லாழ்ந்துள்ள மன்பதை யுயிர்யாரும்
 பிறப்பிறப் பில்லாமலிருக்க, (காணற்)

8. (a) ஸ்ரீரமணநாதன்.

“ ஸ்ரீராமு வேச்சி சண்ட்லெத்யா ட்யானே ”

என்பதுபோல் பாடலாம்.

ஸ்ரீரமணநாதன் கழல்பணிந் தேனே.....

க்ருபையடைந் தேநல்ல கதியடைந் தேனே.

1. கருவொழிந் தேசுகக் கடலிலாழ்ந் தேனே
 உருமறந் தேயுயர் நலமடைந் தேனே. (ஸ்ரீரம)
2. பவங்கடந் தேனினிப் பிணியொழிந் தேனே
 தவமினி யேனெனக் கெனில்ரமிப் பேனே. (ஸ்ரீரம)
3. ஆசைகோ பம்பயம் அகற்றக்கற் றேனே
 பாசமாம் யான்என திகழக்கற் றேனே. (ஸ்ரீரம)

8. (b) எல்லாம் ரமண மயம்.

எல்லாம் ரமண மயம் ஐக

மெல்லாம் ரமண மயம்.

1. நாமரு பவுலகம் நான்முகன் ஹரிஹரன் (எல்.)
2. காலதே சம்மாதி காரணம் கடந்ததும் (எல்.)
3. மலையலை கலைபெறும் மாதர்கள் ஆதியோர் (எல்.)

4. சந்திரர் சூரிய ரிந்திரர் சந்தர்வர் (எல்.)
5. தானவர் வானவர் தானவன் ஆனவர் (எல்.)
6. ராமக்ருஷ்ணர் ஆதிசங்கரர் சைதன்யர் (எல்.)
7. தேவந்ர ரம்ருகம் புல்புரு செடிகொடி (எல்.)
8. விண்வளி தீநீர் மண்மன மெனும் யாவும் (எல்.)
9. கானனீர் கயிற்றரா வானமை யாம்புவி (எல்.)
10. பொன்னகை நூற்றுணி மண்குடம் மரம்யானை (எல்.)
11. ஆழ்கடல் சூழ்புவி வாழியிர் யாவையும் (எல்.)
12. வித்த வித் யாதரர் புத்தர்ம ஹாவீரர் (எல்.)
13. கின்னரர் பன்னகர் மண்புனல் வாழியிர் (எல்.)
14. வாரண சாரணர் நாரதர் மாதவர் (எல்.)
15. தானதே யாகிச்ச தானந்த மேதரும் (எல்.)

9. ஸச்சிதானந்த பிரம்மம்.

1. ஸச்சிதானந்த பிரம்மம்

ஸத்த்குரு ரமணனாய்

ஸஞ்சலம் மாற்றி விட்டான் !

என்னெஞ்சே அஞ்சேல் இனி.

2. நாமரு பம் கடந்த

நாதன் அருள் அடைந்தும்

நேமங்கள் ஏதுக்கினி ?

நெஞ்சே, அஞ்சல் ஒழி.

3. ஆரண நாரணர் அடிமுடி காணோணக்

காரணன் ரமணனே காண் !

கண்ணுதற் கடவுள் அவன்.

4. பூரணன் பொற்பாதன், புகலரும் பெருந்தகை,
தாரணி காப்பவனே ; தந்தைதாய் யாவும் அவன்.
5. கோடிகோ டிபிறவி குற்றம்து லைக்கும்பாதம்
தேடியோ டிவருவரே தேவர்ஜீ வர்பலருமே.
6. ஆபத்த னைத்தழிக்கும் அருள்வண்ணன் தொண்டர்
[தம்
பாபம்ப றந்தோடுமே பனியிருள் பரிதிமுன்போல்.
7. கண்மூன்று ளவண்ணல் கடல்போலும் கருணையான்
மண்பெண்ணும் மயக்கொழிப்பான்; மன்மத காலாந்
[தகன்.
8. நான்நீய வன் அவள் அதுவிதென் றரற்றுதல்
ஏனீதே மாயையறி. இருந்தொளிர் ப்ரம்மமேநீ.
9. நகைபல ரூபம்கொள் கனகம்ஏ கமேபோல
பகைமன மாய்ந்திடிலோ, பரமொன்றே திரமாதல்
[காண்.
10. தாஸன்ஸ தானந்தன் தாபங்கள் தீர்த்தவன்
வாஸகை லாஸன் அவன் வந்தது லகைக்காக்க.
11. கடவுள்ள னில்எல்லாம் கடந்துள்ளு மிருப்பவர்
திடவுளத் தொடுள்தேடிப் பார்திரப்ரம்மானந்தமுற.
12. அதுநீயாம் உண்மையை அருளொடும் காட்டியே
முதுமாயை யோட்டிடுவான் முக்குண ரஹிதன்
[அவன்.

10. “ ரமணானந்தம் ”

ரமணானந்தம் ரமணானந்தம் ரமணானந்தம் பரமானந்தம்
ஆனந்தம் ஆனந்தம் ரமணானந்தம் பரமானந்தம் ||

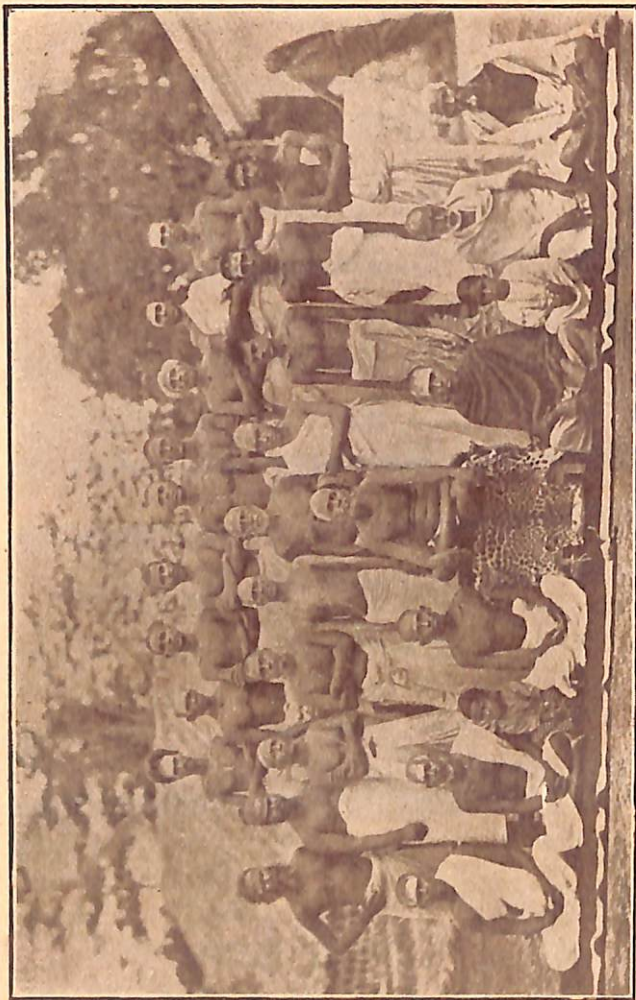
1. ஸத்யாநந்தம் நித்யானந்தம்
அத்யாநந்தம் இத்யாநந்தம் (ரம)
2. சக்த்யாநந்தம் பக்த்யாநந்தம்
புக்த்யாநந்தம் முக்த்யாநந்தம் (ரம)
3. ப்ருத்யாநந்தம் ஸ்துத்யாநந்தம்
ந்ருத்யாநந்தம் ஹ்ருத்யாநந்தம் (ரம)
4. கானாநந்தம் க்ரானாநந்தம்
த்யானாநந்தம் க்னானாநந்தம் (ரம)
5. நாதாநந்தம் பாதாநந்தம்
போதாநந்தம் பேதாநந்தம் (ரம)
6. வித்யாநந்தம் வித்யாநந்தம்
புத்யாநந்தம் வ்ருத்யாநந்தம் (ரம)
7. ராகாநந்தம் போகாநந்தம்
லோகாநந்தம் யோகாநந்தம் (ரம)
8. ஸர்வாநந்தம் சர்வாநந்தம்
பர்வாநந்தம் குர்வாநந்தம் (ரம)
9. தேஹாநந்தம் ஸ்னேஹாநந்தம்
ஜிஹ்வாநந்தம் பஹ்வாநந்தம் (ரம)
10. சுத்தாநந்தம் புத்தாநந்தம்
வித்தானந்தம் ச்ரத்தாநந்தம் (ரம)

11. கேஷத்ராநந்தம் நேத்ராநந்தம்
சேத்ராநந்தம் ச்ரோத்ராநந்தம் (ரம)
12. ஹோத்ராநந்தம் போக்த்ராநந்தம்
கோத்ராநந்தம் போத்ராநந்தம் (ரம)
13. ஜீவாநந்தம் பாவாநந்தம்
ஸேவாநந்தம் தேவாநந்தம் (ரம)
14. பாலாநந்தம் மூலாநந்தம்
ஸீலாநந்தம் சீலாநந்தம் (ரம)
15. ஆக்ஞாநந்தம் ப்ராக்ஞாநந்தம்
விக்ஞாநந்தம் ஸம்க்ஞாநந்தம் (ரம)
16. ப்ரப்வாநந்தம் விப்வாநந்தம்
நிப்வாநந்தம் சம்ப்வாநந்தம் (ரம)
17. ஸ்ம்ருத்யாநந்தம் ச்ருத்யாநந்தம்
ஸ்வாத்வாநந்தம் ஆத்மாநந்தம் (ரம)
18. த்ருப்தாநந்தம் குப்தாநந்தம்
லப்தாநந்தம் சப்தாநந்தம் (ரம)
19. கர்மாநந்தம் தர்மாநந்தம்
சர்மாநந்தம் ப்ரம்மாநந்தம் (ரம)
20. ஸதாநந்தம் சிதாநந்தம்
புதாநந்தம் ததாநந்தம் (ரம)

ஓம் தத் ஸத்.

Bhagavan and Bhakthas—June 1930

11. MY FIRST TALKS WITH BHAGAVAN

The very first question that I put to the Lord when I visited Him in the Skandasramam on Wednesday, the 20th October, 1915 A. D. was this:—O Lord! Mahatmas like Sankara, Thayumanavar, Ramakrishna, Vivekananda etc. have experienced and declared in unequivocal language the time-honoured truth of the actual one-ness of souls, the falsity of fleeting Maya and the permanent reality of the Unity amidst all seeming diversity. While the Advaitin maintains that we, the seemingly different Jivas (souls), are no real separate entities but are merely the reflections of the Supreme Being even like the false representations of the Sun's likeness in water-filled vessels, the ordinarily convincing arguments of intellectual giants like Ramanuja and Madhwa lead a large majority of mankind to avoid the "giddy heights of Advaita philosophy" and follow Dwaita pure and simple which declares the souls to be eternally (separate) subordinate to and dependent on the Supreme Being for—(and even after)—their attainment of salvation. May I know, Revered Sire, which is true, the Advaitin's conclusion or the Dwaitist's belief?

The Lord replied, "Each is true, in different stages."

R. D. S.:—So the ultimate truth is that which is propounded by the Advaitin.

The Lord :—Yes.

R. D. S. :—I believe you concede that the soul in its real nature and origin is nothing less than God Himself.

Lord :—Yes. There is but One Being, devoid of all qualities and beyond all states of death, birth, decay, progress etc. It is described as (சச்சிதானந்தம்) Sat-Chit-Anandam, Existence Absolute, Knowledge Absolute, Bliss Absolute.

R. D. S. :—If, as you admit, the real ‘I’ within this, (my) muddy vesture of decay, be one with Him, the Absolute, the Sun of Suns, the Lord of Lords, the Author of whatever was, is or will be; how chances it that He, the All-knowing and the Omnipotent is brought down to this despicable state of ignorance, forgetting his own divinity and enveloped by merciless Maya which while it is said to be but the shadow of Iswara, really eclipses the latter and deprives Him (in this body)—of the knowledge of His own nature even? Does not Iswara thus become a slave of Maya, while Maya herself plays the role of Iswara? If Iswara is really omniscient, how could He or a bit of Him—that dwells within and moves this body—be made, for however brief a time, ignorant of His own Nature and what is worse,—a victim of Maya to boot! How is this anomaly to be explained? Though it gives me no doubt immense joy to learn from you that ‘I’ am really “One with the Supreme”, I find it hard

to get rid of the notion that I am a little self, limited to this petty mortal body and incapable of anything higher than what is achieved by men of the world.

Lord :—A mother wakes up her sleeping child and feeds him with milk at 11 P.M. In the morning at 7 o'clock, he does not remember having drunk milk the previous night. He maintains that he did not drink while the mother states the contrary. Now, which of them speaks the truth ?

R. D. S. :—Of course, the mother. But the child also will believe it, if and when by straining his memory or by some such process, he could recall to mind the fact of his having drunk milk.

Lord :—Even so, the *spiritual* child has *by some stress or strain* to ascertain and realise his oneness with the Supreme which the Srutis (Vedas) proclaim and the Guru (Master) declares in no uncertain voice.

R. D. S. :—How am I to ascertain who I am ?

Lord :—By frequent, if not constant, questioning and searching within.

R. D. S. :—How am I to do it ?

Lord :—Question yourself and learn that you are neither the body, the senses, the prana (life), nor the mind, nor Avidya (ignorance.) For all these are insentient while you are the Sat (the real.)

R. D. S. :—But the mind is a demon which presents perpetual obstacles to Atma—Gnana (Self-Realisation). Which is the best way to overcome it ?

Lord :—The mind is nothing but the thoughts. The root thought is the little 'I' which is known as Ahamkara (ego). When the question, 'Who am I,' preponderates, it kills all other thoughts at first and is itself gone ultimately, since the little 'I' dwindles down into nothing as you concentrate on its nature.

R. D. S. :—What is it that displaces—or is found at the back of—the disappearing ego ?

Lord :—Even as the rope is seen with the vanishing of the illusion of the false serpent in it, an All-knowing and Blissful 'I,' the Supreme 'I,' devoid of all the qualities (and fear) of Maya is felt to the exclusion of all duality and plurality.

R. D. S. :—O Lord, how full of bliss shall I be for all time when I actually achieve that consummation devoutly to be wished !

Lord :—What is there for you to achieve while you are That (Sat-Chit-Ananda) already? You are beyond all Time, Space and Causation. You are the Unlimited, Absolute, Supreme Being of Bliss. Like the silk worm which weaves its own web and crushes itself by being caught within its tightening folds, the ignorant man who yields to the mind and its ways seems to be immersed in a world of misery, though in reality, he never ceases to be (எகம் ஏவாத்வீதியம்) the One Only without a Second.

R. D. S. :—O Lord ! How happy am I to have learnt from you the path to perpetual joy !.....What

is there on earth that an ignorant man like me can offer unto your Feet, in return for the priceless Truth that you have so Graciously taught to me now !.....

OM

Sri Ramana Paramathmanay Namaha.

12. O LORD GRANT ME GNANAM

[The *forty-eight letters* found above form respectively the first letter in every one of the following *forty-eight lines* which are divided into twelve stanzas. In the fourth and the last stanzas, all the lines rhyme together, whereas in the other ten, the first line combines with the fourth and the second with the third for purposes of rhyme.]

O Lord That art the Father of us all,
 Master of many a myriad fixed star,
 Shapes and Names transcending near and far,
 Raise me in Bliss above all Maya's brawl ! (1)

I know not means to reach Thee or attain
 Realisation's Supreme Height, O Lord !
 Allow me dearest, though Thy peevish ward,
 Meditation's aid to make me Mukthi gain. (2)

Alas ! My days are passing all in vain,
 No knowing Thee, though nearing two score years.
 A boon I beg. Rid me of wrath and fears
 Pride and power and lust and greed of gain. (3)

Always I wish to find Thee every where !
 Rejoicing in Thy Thought I'm freed from snare ;
 Awake mine Inner Eye, destroy despair,
 Make me get over Maya's weird night-mare. (4)

Avaunt ! O wretched love for worldly pelf
 That makest mad full many a man and maid !
 Hapless lust and wrath on me have laid
 Misery's load, muffling the Sacred Self. (5)

Away with lore and fame and wife and friend,
 No more mayst Thou O Lord thus fetter me !
 Allow me soon to merge my mind in Thee !
 Yearning sishya's heart Thou shalt not rend ! (6)

Naughty child on mother's love has claim
 As much as other children wise and good ;
 Make me miss the tusker, * find the wood *
 And Thy Glory blissfully proclaim. (7)

Hallowed be Thy Name, O Lord, my God !
 Ah Thou, Destroyer of my darkness dense !
 On Thee, my life, my hope, my bliss depends.
 Let me for ever Thy Lotus-Feet applaud. (8)

On earths and heavens, celestial orbs in space
 Residest Thou in shapes no man could know.
 Deign to lead my mind in Thee to flow,
 Getting me freed from Mystic Maya's Maze. (9)

---

* மரத்தில் மறையச்செய் மாமத யானையை”. The
 'wood' stands for Brahman and the 'tusker' for the Universe
 of Names and Forms.

Rude untutored boy albeit I am,
 A parent's love exceeding dost evince.
 No Greater, Kinder Being have seen I since
 This body's birth ; all mirth on earth is sham. (10)

Mirage-like misery shall no longer dare
 E'en to show its mien before Thy man.
 Grant me Gnana, Lord ! and then I can
 Neck out Maya which doth victims scare. (11)

Ananda and Sath and chith the goal,
 Nearest the heart of many a Hindu soul.
 Aid me anon to Maya's death-knell toll ;
 May Peerless Mercy Thine now make me
 whole. (12)

---

13. RAMANA PARAMATMA

The Divinity of Sri Ramana Paramatma.

O Thou That pervadest everywhere—
 Living beings, water, earth and air
 Ether, fire and planets too like Mars
 Jupiter, moons and myriad fixed stars—
 Higher and nether worlds and Milky ways
 That countless Newtons could not even trace!

Oh Lord whom saints and sages always try
 To spy with joy within their inner eye,
 Because they wish to make their misery die,
 Ending or Expanding their little ' I ' !

O Being ! beyond all beings' power to know ;
 Ocean of knowledge ! brilliant in Thy Glow ;
 O Bliss Supreme ! Whose state no one can show
 E'en when fixed in Mauna, Godward Ho !

O Thou That transcendest all my words,
 Leaving me helpless e'en like wingless birds
 Which vainly strive across the seas to fly ;
 O Deign to make me know Thee, soaring high !

Smaller than the smallest and free from fears,
 Greater than the greatest of all the spheres,
 Wiser than the wisest throughout all space,
 Stabler than the stablest in Nature's maze.
 Thyself the Eternal Subject and the Soul,
 The miragelike universe in Thee doth roll.
 Thyself the Source of Time, Space, Causation
 And yet Thou Art beyond all this delusion—
 The Absolute, All-knowing Sun of Suns ;
 Though seeming hard, this riddle he who runs
 May read if he has sincere devotion
 To Thy Feet, O Grace-filled Blissful Ocean !

Knowledge Supreme, Eternity and Bliss
 Are Thy Nature ; May I never miss
 This Truth that Vedas thunder out for all
 Times and climes to save all beings from fall !
 Nearer than hands and feet and mind Thou Art ;
 Farther than stars and skies also apart.
 Prophets and Seers that feel Thy True Essence

Root out the dark delusive double-sense,
Flinging their egoes in their Thought of Thee
 And growing one with Thee in Ecstasy,
 As a doll of salt that *went* to measure the sea
 Got dissolved ere it could come with glee.

[To the deluded mortal who believes that he is
 caught in the web of Maya.]

Catching a pillar tightly with his arm
 Whirls there a boy without a thought of harm.
 E'en so, you should immerse, O man! thy heart
 In God and then look to your trade or art.
 Death and birth are words of no import
 To sages that forget this dirty fort,
 Built of brain and bone and skin and seed
 Fat and flesh and blood. Hence pay no heed;
 Ignore this muddy vesture of decay;
 Find Him within, while shines the sun make hay.
 Beware of catching Time by forelock, else
 Bad acts and thoughts may drive you soon to hells.
 Though frail this human body serves you well
 To crush all heavens and hells, to toll their knell,
 When, by the bettering of your heart and brain,
 You sit absorbed and well-resolved to gain
 The peerless glance of Bounteous Ramana's Grace
 And rise beyond the Mystic Maya's ways.
 Doubt not this truth, O mortal short-lived man!
 No longer shall you feel so weak and wan.

For like the fabled lion that learnt to roar
 On knowing that its parent was no fox,
 In you begins to dawn the Truth of yore,
 Destroying doubts and fears and all your shocks.

Tigers, bears and wolves and hyenas wild,
 Serpents and other venomous insects all
 Approach you even as lambs and dogs so mild,
 Seeking your fond caresses in your hall.

A petty man becomes the Lord of Lords,
 Surrounded and adored by Heavenly Guards ;
 Yet does he find any delight in these
 Exterior shows ? No, but he dwells in peace.
 The bubble bursts and then becomes the sea ;
 E'en so, the man is lost in the Gnani (ஞானி)
 The elephant is forgotten in the wood ;*
 For " That Thou Art " has been the teaching good.
 No more is word or thought, or you or he.
 The ' all ' has ' One ' become and one with glee.

How to escape from this tangle of delusion ?

If we the mortals wish to rise so high
 With a glance from Lord Sri Ramana's Eye,
 Towards all beings our hearts' pure love should fly
 And ever absorbed in Him our mind should lie.
 The quickest means to catch His kindly Gaze
 Is to find Him everywhere always.

Whatever the mind perceives, we find Him there

---

* மரத்தில் மறைந்தது மாமதயானை.

In it; all worlds and stars are horns of hare.
 No truer these than pillar tak'n for thief,
 Or rope for serpent; know our Supreme chief
 To be the threads in cloth and clay in pot,
 The gold in jewels, beyond all human thought.
 Seemingly known and yet unknown is He;
 Not He, nor she nor It, but Mystery.
 No greater than a water-drop this soul,
 Though He is larger than the ocean whole.
 No bigger is this Jiva than a sand,
 Though He is vaster than Sahara land.
 Tin'est and the hugest of all He is:
 Knowing Him thus, we ever stand at ease.
 Water in waves and tides and life in trees,
 Mover, unmoved, of many a storm and breeze.

Two Ideal Bhakthas

One evening, came to Ramana's Hermitage
 A peasant passing three score years of age;
 Weary and wan, walking a fifty mile
 Taught us anon devotion without guile.
 Bloodless and pale stood he, refusing fruit
 And sweets we offered, neared the Lord, the Root
 Of all creation, pressed and kissed His Foot
 Dancing in ecstasy, on head It put,
 Broke forth to our delight in words of joy.
 But for His picture given him from our Lord
 We feared that eve, he might our Lord annoy.
 Nanda approached and made Nandi the Guard

Remove in gloom. One morn a dark-faced boy
 Came there and stared for one full hour and half ;
 The Lord too fixed His Gaze, like cow on calf
 On him throughout ; his face was wet with tears.
 His eyes wink not ; that youth is rid of fears.
 O Lucky boy ! How much of thapas true
 Hast thou or thy forbears performed of old,
 To win for thee such Glorious Gaze anew
 From Him to Bhakthas who Himself hath sold
 For nothing more than sincere devotion
 To His Feet that make us cross with ease
 (The) meandering course of Maya's woful ocean
 Which being crossed, brings us Eternal Peace.

Miracles

If you are fond of miracles reader dear,
 A fact relating to a lady hear.
 In her eighth month of pregnancy she came
 —(To see the Lord whose Sight long sought this
 dame)—

O'erborne with grief for death of children four
 Hoping to get a fifth to die no more
 Within her lease of life ; for oft the thought
 Of three good boys and bright that she begot
 And lost, had preyed on her ; On seeing the Lord,
 Her woes did fly and she desired, though hard,
 To walk the eight miles round the Holy Hill
 And God Himself with her and thirty-six
 Devotees marched in starlight to fulfil

Her wish and lo ! A snake the Lord's Feet licks
 And then was gone as He showed it its way.
 " A mile per hour alone should all now walk "
 Said He who over earths and heav'ns holds sway.
 We walked and sang that night, none felt a shock.
 It dawned and we regained the starting place.
 That pregnant lady's health did us amaze.
 Her child was born, well-formed, two months
later.
 Completely filled with joy, His Grace made her.

Excess of joy and peace possess those souls
 Who have the luck to see the Mighty Lord.
 All those enslaved by woes, His Look consoles.
 His Glory's rightly sung by many a bard.
 Dumb Sadananda could not describe
 The Heavenly Sight he had twelve years ago
 When first he saw the Lord. Alas, the scribe
 Is but a man ! How can he write or show
 What Angels themselves could not clearly know !
 All joys that man can find on earth or sky
 Are trifling when compared to that and fly
 As dew or darkness dies before the sun
 Appears in His Majestic shape as One.

The joys on earth that we reckon as such
 Are particles of " *Space-Transcending Bliss* "
 Greed and fear and wrath that we have much
 Do all reflect our wish ' It ' not to miss.
 Our Nature being One with Supreme joy

We can't but find ' It ' e'en in earthly toy
 " No man believes in his own death one day
 Though he knows well that Yama carries off
 All beings but him." Yudhishtira did say,
 This " greatest wonder " does provoke my laugh.
 O Soul that art essentially the Sath (ஸத்) !
 How can'st thou feel thy own destruction ever !
 Thou art as much a particle of Chith (சித்)
 And Ananda : and death thou wilt have never.
 The " Chith aspect of God " in man can make
 A fool and dunce regard himself as wise ;
 When God's reflected soul at last doth wake
 And finds its source, Samsara's misery dies.

Some tigers oft did come and crouch like dogs
 At night on hill and passed from Ramanasram
 On quenching thirst ; and serpents lay like logs ;
 No sishya true did fear or frighten them.
 O miracle—mong'ring men of little wisdom !
 Seek ye the Lord of East and Westendom,
 —(Who's known to some as Subrahmanyam Great
 That frees us from the fierce effects of Fate)—
 Whom I, with men more wise, can only call
 Mahadeva, the Lord of creatures all !
 In vain the quest of mind and tongue to tell
 His Nature True, in whom we all revel ;
 No better than the elephant-knowing blind
 Who call it wall, broom, post or as they find
 By touch and touch alone ; for, to our mind

How can the Absolute be ever confined ?
 If e'en the Holy Hoary Vedas say,
 "The negative method of "Naythi" is the
 way",
 To know Him is to merge in Him and be
 One with Him in speechless Ecstasy.

---

14. THE ELEVENTH OF MAY IN 1932

The 'leventh of May in nineteen thirty-two
 Saw us instal Thy Charming Form anew.
 Boundless the joy of unknown persons too.
 Bless all Madras Bhakthas with Gnana true.

Give us O Lord ! the power and purse to make
 A house from which all starving poor shall take
 Whatever they want—cloth, milk or coin or cake—
 Grant us all joy divine for mercy's sake.

Our aims are high, though means be poor, O Lord,
 Deserving poor to feed we can't afford.
 Help us in all to find Thee, O how hard
 Is else our lot to be from Mukthi barred !

What is Salvation if not finding Thee !
 Thou art not He, she, it, but Mystery.
 But for Thee within all beings and me
 Corpses are all, O Endless Ecstasy !

The sixteen lines found above were written on 11-5-1932
 A. D. in commemoration of the installation ceremony of
 Bhagavan Sri Ramana's Bromide Enlargement at No. 2/28

Mooker Nalla Muthu Street, George Town, Madras. Bhajana and worship are regularly performed there every day and monthly celebrations of the Lord's birthday are grandly conducted on Punarvasu (புனர்வசு) nights when hundreds of devotees are fed freely and richly in that Madras Ramanasram. All credit in this connection is due chiefly to two most earnest brothers Mr. N. Panchapagesier, Advocate (and Secretary, Madras Ramanasram) and Mr. N. Subramania Iyer who spare nothing in their efforts to inculcate and develop in the young and old, in man and woman, a deep devotion to the Sacred Feet of Bhagavan Sri Ramana. They are warmly supported by a band of sincere Bhakthas whose devotion to this holy cause is almost unparalleled in this city of magnificent distances.

The term "*Madras Ramanasram*", while being dear here to Bhakthas of the Lord, gives birth at times to questions like, "Has the Lord ever come here?" or "Will He come to Madras in the near future?" etc., etc. My only answer to such questions has been that Ramana Bhagavan is really Omnipresent, though in flesh and blood, He appears only at Tiruvannamalai all these 36 years, ever since He sought it in 1896 A. D. as a lad of sixteen summers.

---

15. SOME EXPERIENCES.

Even from my infancy I was somehow impressed with the greatness of 'Arnuachala' (Tiruvannamalai) like the Lord Himself and I have been feeling and declaring throughout that Tiruvannamalai has always been (spiritually) the greatest place on this globe. This instinctive feeling arose even before I was aged enough

to hear or understand the saying—(அருணையை நினைக்க முக்கி)—that salvation is secured by a mere thought of Arunachala.....

A few holy books in Tamil and a local temple were the things dearest to me in my childhood. My happiest hours in that period were those that were spent in the temple between 6 and 7 P.M. on several days when I used to be beside myself with joy, on finding an old devotee dancing with ecstasy before an image of God Nataraja. The songs that he sang there were repeated day after day. But I was never tired of them. Even now in my mind's eye I could see that old Bhaktha with his left leg raised and inclined at an angle of 90° on his right knee and pouring forth like a torrent his soul-enrapturing verses on Omnipotent Iswara. This is an old story.....

My father and mother have been great Bhakthas and it is no wonder that my spiritual yearning grew greater day by day. Shakespeare and Scott as well as our two great epics and a few works in Tamil gave me great joy some time. When I read Vivekananda and a bit of Samkara, my joy knew no bounds. But even Samkara and Vivekananda lost their wonted charm for me when I once stood entranced before this blazing Sun of (Gnana) Wisdom at the Virupakshi cave, on Tuesday the 19th October, 1915 A.D. for the first time in my life.

(a). THE EFFECT OF THE FIRST VISIT.

My brother-in-law who accompanied me there then, had the temerity (as I thought it) to question the Lord after a few minutes' silence, on the cause that had brought Him there. Laconic was the Lord's reply, when He said that a burning sensation was the cause. What was my state meanwhile? Never having seen such a Being of Bliss before, I could not think, speak or do anything except to feel dumb-founded. Boundless was my joy on seeing Him at first. I prostrated myself before Him, drank with avidity the nectar of His gaze on me, felt myself freed from the pairs of opposites and lifted above the never-ending din and misery of worldly existence. Contagious was His Bliss! For, He, the Mighty Lord, is not only sending forth, like the Sun on high, Beams of the Light of Gnana by His mere proximity, but also fills even the most unhappy among us with joy and peace by His very presence. I myself went with a heavy heart at first, tossed and troubled by misfortune, haunted and hooted by cares and anxieties, worried and fluried by soul-killing thoughts and critics. If there is a place where such oppressing and depressing ideas and feelings could disappear all on a sudden, even as dew or darkness dies before the sun, will any man hesitate to call it Kailasa Itself or its Lord Mahadeva Himself? A doctor may cure a patient of his sickness. Attractive natural scenery may restore for a time cheerfulness to a troubled mind. But where else, if not at Tiruvannamalai, could one find a place which can

easily rid one of all earthly woes and transport one to a Realm Divine, the joy of which none who has not tasted it could tell!

.....

.....

Tuesday, the 19th of October 1915, was the day on which I first saw Bhagavan. My tongue did not seem to have existed at all that day, since my mind was plunged in a sea of joy on seeing Him. So it was on Wednesday the 20th October that My "*First Talks*" with Him began (see pages 31 to 35 in this book); and it was in the Skandasram and not in Virupakshi cave that I first *addressed* the Lord. It was a time when Bhagavan had not quitted Virupakshi cave completely. Both places were used then. The Lord was sitting on a stone slab in the shade of a sheltering tree, like Dhakshina Moorthi Himself, when I prostrated before Him and gave utterance to my doubts and difficulties which were all dispelled in no time.

*

*

*

*

(b) THEJO LINGAM.

One day while sitting before the Lord in that Most Holy of all Asramas (hermitages), with my eyes temporarily closed in meditation, I found to my amazement and joy the figure of Bhagavan Sri Ramana Himself, filling up the Lingam into which the Holy Hill of Tiruvannamalai was quickly transforming itself in my mind's eye.

*

*

*

*

(c) A SERPENT'S VISIT AND AHIMSA.

When I prostrated before Bhagavan and submitted in all sincerity and simplicity one day that "a realising sage may, quite like any other man of flesh and blood, fall a prey to the ferocious tiger or the furious serpent in a forest," Lord Sri Ramana replied, "The tongue is sometimes bitten by one's own teeth. Are the teeth punished in consequence? Such animals could not harm the self-realising sage. But why should anybody be particular about the possession of that body—(which he is not)—the loss of which is perhaps necessitated by the force of one's own Prarabda Karma (Past Karma which has begun to take effect)?"... A certain incident that occurred later on served to dispel any lingering doubt about this matter in my mind. While strolling solitarily after a bath at a spot about 15 or 20 yards above the Virupakshi (விருபாக்ஷி) cave one day, I found an approaching serpent which was nearly six feet long and of more than ordinary thickness. It was gliding towards me and yet I sat down perfectly cheerfully as if to examine the curves and lines on its surface. I felt no fear at all. My position was something like that of a man who will not run away from a friend that approaches him after a long separation. The very next minute almost unconsciously, I identified myself so much with that crawling visitor that it looked to me but a part of myself and there was absolutely no reason for fearing or frightening it. After about ten minutes' mutual silence, the unexpected friend went its own way,

leaving me to myself. After its departure—(and not before that)—a thought struck me that I might have been rid of this mortal coil, had it but cared to touch me with its teeth and favoured me with part of its poison. When I mentioned this to one of the several Malayali Bhakthas of the Lord. he coolly questioned me if I was afraid and added that there was nothing strange in it and that the Lord had on some previous occasion worn on his body for several hours a serpent that had clung to him when Tiruvannamalai was infected with plague. I have heard from others also that serpents left his presence when commanded by the Lord to do so. The co-dwelling of such mortal enemies as the peacock and the snake, the serpent and the frog, without harming their preys, clearly proves that all natural tendencies—(even in what we call the lower animals)—to hurt or harm others, die down in the Lord's Abode. Bhagavan Sri Ramana is known to have been the refuge, not merely of human beings these thirty-six years, but cheetahs, monkeys, dogs, cows, reptiles, peacocks, parrots, squirrels, etc., have often approached Him with no less than filial or maternal love and affection.

*

*

*

*

(d) CROSSING MAYA (மாயை)

At another time when I fell on the ground with my eyes impressed on the Sacred Lotus Feet of Bhagavan Sri Ramana and begged of Him to save me from the crushing blows of cruel Maya (மாயை),

the Mighty Lord was all mercy and in His dazzling golden face, beaming with a smile sweet as nectar, I found the panacea for which I was panting as the Divine lips parted to say, "*Whom* do all these (worldly woes) *seem* to trouble? Put that question to yourself as often as you feel troubled. Thou art not the body which will perish one day. Know that *Thou art the Atma of unmixed Bliss*, and how then could any worldly bugbear affect you?".....His Gracious words wrought a miracle. I was suddenly raised above the cloud of misery that had enveloped and distressed me till then. That very moment my dejection disappeared. I cannot say which way it went. I looked as if I never knew sorrow or misery in any shape. My mind was sunk in a sea of joy. I can declare that I was almost in that state in which a self-realised soul exults. If I had attained it for ever so short a time, if it was a moment's plunge in, a minute's taste of that (Brahma-Ananda Sagaram) Ocean of Bliss, it was entirely due to that Mahatma's Mercy and not at all to my deserving! That Divine Magician's word had its desirable balmy effect forthwith. But how can I describe the sea of joy in which I found myself just then! Such was the excess of joy that it asserted itself to the exclusion—(or destruction, call it what you will)—of any thought or trace of the *feeling self even*, not to talk of others like 'he', 'you', etc. Now mark the word "*seem*" in the Lord's sentence above. He never believes nor would allow us to believe that there is any real

misery anywhere. That is why He asks, “*whom do all these seem to trouble?*” By making us discard the ‘*body*’ idea and by restoring to us the practically long-forgotten knowledge of our being the ‘*Atma of unmixed Bliss*’, the Mighty Lord establishes us again in that Pristine State of Perfection which is known as Sath-Chith-Ananda.

*

*

*

*

(e) RAMANA THE SAVIOUR.

When, as a result of a virulent attack of small-pox in the third quarter of 1916, there was every likelihood of my body being consigned to the God of Fire near the Barber’s Bridge, it was Ramana Bhagavan, that rescued this ‘muddy vesture of decay’ from destruction. He was so much in my thoughts that the Messengers of Yama dared not approach me. As a consequence of the almost entire absorption of my mind in Him, I was but vaguely conscious of the otherwise excruciating pain which asserted itself nearest the heart, as if some inner part or sheath—(Is it perhaps the Sookshma Sarira or subtle body?)—was being pierced and forcibly separated from near the centre of this outward wall of flesh and bone. Since this is not the place to write all about it, suffice it to say that the dimly visible custodians of my Sookshma Sarira (or subtle body) carried it to different regions in worlds other than this, in quick succession and at last restored it here for reasons not altogether beyond my grasp. A long rest was necessary to recover completely from the havoc wrought by small-pox on my

system. It was only after my visiting Bhagavan again that I may be said to have completely recovered from and survived the shock of small-pox.

(f) A LETTER AND HIS SAVING GRACE

If I ever write letters to the Lord direct, it will ordinarily be only once in several years. The exception will be whenever I am immersed in sorrow or while swimming in a sea of joy. It was a moment of extreme mental suffering for me when I wrote to Bhagavan once—begging that Lord of Lords and Doctor of all doctors to save my brother from an apprehended danger. If only possible or permitted, I thought I should pay my life itself twice or thrice as a price for the joy that Bhagavan had conferred on me by making him emerge, hale and healthy, enabling me thereby to cast to the winds all the false fears that I was driven to entertain about his safety and well being at first.

(g) A VISION

My father is a great Rama Bhaktha who has chanted Rama Japam more than *fifty crores* of times. But he has never yet seen the Lord in flesh and blood. He rarely falls sick. But whenever he gets ill, it takes a serious turn. About two years ago he had a fatal day which he believed he might not survive. What should be his wonder, when, to his great joy, he found Bhagavan Sri Ramana appearing and saying into him, "Don't fear; you are saved" with Uplifted Hand at about 2 P.M. in Jagrat (wakeful) state in his own room in our home!

My father showed me the particular photo (though there are many other photos of the Lord taken at different times) in which shape, He seemed to have appeared in broad daylight unto him here. I may repeat here for the information of the reader that Bhagavan in flesh and blood appears only at Tiruvannamalai for the last 36 years and that he has never stirred from there physically as yet. Though he has never enquired me anything about my father, I remember now how Graciously He said to my child about four years ago, "Will you tell your grand-father?" (உன் தாதாவுக்குச் சொல்லுகிறாயா)? My father who has never yet seen Tiruvannamalai declares that he recognises Ramana as no other than Paramatma Himself while the Lord has condescended to favour him with a Sight of His present Charming Shape at this distance of 144 miles from that holy spot.

*

*

*

*

(h) A DREAM.

Early morning while in bed at about 5 A. M., one day, I had the best of dreams when I found Bhagavan appearing in my house at Mylapore. Being beside myself with joy and wonder, I pressed my eyes in the Sacred Lotus Feet of the Lord as usual. The profuse outflow of tears from my eyes—(which at any rate was no dream since it actually wetted my upper cloth)—gave a rude shock to that dearest of all dreams and proved it to be unreal!

*

*

*

*

(i) CHILDREN'S EXPERIENCES AND EXPRESSIONS.

It is not the aged alone that understand his greatness. Even babies and children experience and express it. In February 1929 A. D., a child of mine, then three and a half years old, maintained before Bhagavan and Bhakthas in that most sacred Asram that the Holy Hill of Tiruvannamalai represents Lord Sri Ramana and that the latter is no other than Sri Dakshina Moorthi (தக்ஷிணமூர்த்தி) Himself. Another child who passed to her rest before she was ten, had the good fortune in the eighth year of her life to stay with me once in Skandasram for about five or six days from the 5th of April 1921 A. D. Little Sarada loved the Lord so much that she had resolved to spend the remaining two years of her life with Him, inspite of the well-known visits of serpents to the Lord, of which she confessed she was not afraid. "What will the tiger or the serpent do to me?" she would say, "when I know that the spirit within them as well as in me is but Ramana Paramatma!" In order to convince people about the Divinity of Ramana Bhagavan, she would adduce proofs and argue pointing out that (1) God alone could command such a perpetual flow of water for the Skandasramam from no visible source beyond a solid rock. (2) Neither men nor lower animals—including of course poisonous ones—harm one another there. (3) A crowd of visitors clearly indicates the divinity of the person sought. (4) All sorts of eatables are brought

by them unasked. (5) Whosoever come there are easily filled with indescribable joy. (6) Resplendent Thejas (Effulgence) in the Lord's face is a self-evident sign of his undoubted Divinity. All these and such other things she would assert and maintain in the Lord's own presence at the Skandasram. She must have felt as unhappy as she was helpless when I was not in a position to yield to her entreaty to be left alone with the Lord. Poor child! That was the first and last of her visits to the Lord. But it is a great consolation that —(though below ten) —she lived to see face to face and converse with the Lord of the Universe in His present Embodied Form. It is really not too much to hope that her disembodied spirit hath melted and merged unto the Supreme, never more to return to this world of woe!

*

*

*

*

My nephew, a boy of sixteen years now, was recently bitten by a serpent. His parents fully believe that it was Bhagavan Sri Ramana's Grace that saved him from the jaws of death. "For, was not the boy" as they say, "visiting the Lord every week in all the six months that he stayed at Tiruvannamalai some time back!"

*

*

*

*

A niece of mine was wondering at first that the Lord knows everything that passes in our minds even without our telling Him about it. For when I took her to Him in February 1929, Bhagavan cleared her doubts

on two occasions explaining to her (1) the meaning of Undeepara (உந்தீபர) and (2) the nature of the illness that troubled a dog in the Asram, just when she *thought* about those two things.

* * * *

Almost every one in my house has some experience to express, some tale to tell, in order to prove his or her intense faith in and ardent devotion to the Lotus Feet of the Lord. Even a child of three and a half years to-day is persistently requesting, like almost another Nandanar, to be taken to Tiruvannamalai to have a Darsana (sight) of the Lord there.

* * * *

Dear Reader, Please do not be hasty enough to conclude that there is nothing but blowing one's own trumpet here. The only trumpet that I may never be tired of blowing is about the Greatness and Glory of Bhagavan Sri Ramana and anything said in His connection is always delightful to me, whether it be the devotion of dear relations or of the Bhakthi of other friends unto His Feet.

* * * *

(j) OTHER BHAKTHAS

When a certain relative and disciple of Bhagavan said, "O Lord, how is it that some advanced souls do not feel hunger and thirst for days and months together while in meditation?" the blessed Lord replied: "During the day, you take your food five or six times; cooked rice, vegetables, fruits, etc., at breakfast, tiffin,

dinner and other hours at frequent intervals. In the night you have only one meal and you sleep all the rest of the hours. The duration of the night is not shorter than that of the day and yet, what makes you eat less in the night? Your mind is absorbed in sleep and so your body stands in less need for food. Even so, the Meditating Sage has his mind merged in some other Thing for a long time, say, days, months or even years. That is why the latter feels no need for food for a long time while in meditation.

*

*

*

*

S. *Narayana Reddiar*, one of the sincerest devotees of the Lord, told me very recently of an interesting incident which took place sometime in the teens of this twentieth century after Christ. At about 9 P. M., one dark night when none of the thirty visitors that had assembled at the Virupakshi cave could stir out on account of incessant rains, there was not food enough to be served for all. On being told that the quantity available would hardly suffice for two or three persons, Bhagavan ordered it to be distributed among all those present there then. The morsel that every one received was more than enough to overfill their stomachs. It reminded one of a parallel in the Mahabharatha wherein Dhoorvasa and his followers suddenly felt their stomachs full to the bursting point, as a result of Sri Krishna's eating a particle of rice from the then emptied Akshaya Pathra of Draupadi.

*

*

*

*

Mr. S. Seshu Iyer, a Cocanada pleader and a good Bhaktha (who has translated “உள்ளது நாற்பது” and “நான் யார்” in English) informed me last year of the occurrence of another event equally interesting. When, during one of her usual daily visits to the Lord, the cow (named Lakshmi which has now settled down at the Asram Itself) touched Him with its head and waited for its present, Bhagavan asked for some plantain fruits to be given to her. But no fruit was available then. *Within a minute* after the Lord's demand, two big baskets full of excellent (மலைப்பழம்) delicious plantain fruits from some hills near the Palnis were received by the Asramites who had the satisfaction to obey the Lord's command and feed the cow at once.

*   *   *   *

Dandapani Swami, one of the foremost followers and admirers of our Bhagavan, related to me some months back a singular experience of his in the north. Sitting on the bank of the Ganges, during one of his several visits to Hardwar, he said to himself one day, “If it be the will of Sri Ramana that I should spend the rest of my life here alone, let it be so.” But this Bhaktha who has already passed three score and a half (though looking younger and stronger than that) had a lurking desire at the same time to visit the Lord again. Being penniless and helpless, he could not carry out his object. But, to his great astonishment and joy, about thirty cultured Kashmir ladies who looked more like angels than of earth suddenly surrounded him,

(apparently struck with his unique personality), invited him to their abode, gave him a rich meal, supplied him with the requisite railway fare and bade him farewell, requesting him to send them photoes of (and prasadam from) Bhagavan, on his reaching that holy place in the South.

*

v

*

*

It was in Skandasram that Bhagavan once asked me to take up and read a particular stanza in (ஞான-வாசிஷ்டம்) Gnana-Vasishtam, the purport of which was that the thirst for the acquisition of (அஷ்டமாசித்திகள்)* the eight great Miraculous Powers, is an obstacle to Atma-Gnana. I was wondering why the Lord should ask me to read that stanza then. For I was sure that such thoughts did not occur to me at that time; nor did I consider myself fit to be the recipient of such powers. But when Bhagavan left us for a moment, Isvara Swami (நச்வரஸ்வாமி) who was the only other person present there then remarked, "When once the *Siddhis* * are attained, it will be difficult to resist the temptation at least to fly so far as the heights of the Himalayas." Now it was clear to me that Bhagavan who could easily divine all men's thoughts without any

---

* அஷ்டமாசித்திகள் :—அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, ப்ராத்தி, ப்ராகாம்யம், நசத்வம், வசித்வம். For more details about it, vide pages 45, 46 in "நச்வரலீலை" a Tamil book, written by Ramana Dasa K. S. Seshagiri.

effort, gave that warning advisedly. It is the Abundance of His Mercy that saves and sets us in the right track when we are about to be misled by mirage-like attractions or obstacles in our pursuit of Atma-Gnana.

* * * *

(k) CONCLUSION.

It was in May 1925, I think, that a certain Andhra graduate who was related to Kavyakanta Ganapati Sastri was wondering when I unconsciously dispelled some of his difficulties by giving him a very satisfactory answer to a question which he did not put to me, though as he told me afterwards, he tried in vain for three days to get it answered by Bhagavan whom he, the Andhra graduate,—(being a stranger)—felt it rather delicate to approach and request for an answer. I assured him—(during that Giri Pradakshinam performance with the Lord)—that it was not the first time that the people at the Asram gave appropriate and satisfactory answers, even without knowing or anticipating the questions. For the Lord being the indwelling Spirit in all, He need not necessarily reply Himself; He may make anybody remove the doubts of any other body, even before the latter gives expression to his difficulty. I had also occasion to tell him that our Lord was not less kind to the monkeys than to His mother nor more merciful to His disciples than to His dogs. For in His view, there being no such differences as ‘he,’ ‘she,’ ‘it,’ ‘you,’ ‘I,’ etc., He is the “*One Only without*

a *Second*," in Whom we live, move and have our beings. He is, in fact, the Lord of Bliss and Wisdom Whose Mercy is sure to raise us above the Sea of Samsara (worldly existence).

THE EPILOGUE

1. To a careless reader or a captious critic, pages forty-sixth and onwards in this book may appear to contain much of monotonous and desultory writing in them. I feel that I owe them an explanation regarding the lack of proper arrangement and the omission of certain indispensable ideas and references therein. The songs and verses found here in Tamil and English were written at different times, without even a thought of their ever being published in a book-form; and if, in spite of their many imperfections, I dare to publish them now, it is because they are the effusion of a heart which is burnt and purified by its love of Ramana Bhagavan.

2. Whereas the recently published leaflet, entitled (ரமணானந்தம்) Ramananandam in Tamil, referred to my 'Ramana Sthuthi *Ashtakam*' only, two more songs added themselves to the list and changed it into a '*Dasakam*.' No. 7 and No. 8 (b) are among the latest born. These were written when the rest were already being composed in the Press. No. 11 should have formed part of No. 15. But at first there was no idea of publishing "*Some Experiences*", partly because of

the loss of a manuscript in which I had written something about important Bhakthas like Ramakrishna Swami, Madhava Swami, Niranjanananda Swami, R. Visvanathier, Narayana Reddiar, Dandapani Swamigal, Muruganar, Ramaswami Pillai, Kunju Swami, Ranga Rao, etc., etc.

3. The exigencies of the press and my desire to publish this book on or before the 12th January 1933. (*i.e.*, the Sri Ramana Jayanthi day this year) account for the hasty and hence scrappy nature of the arrangement of the topics dealt with under "*Some Experiences.*" Much that is desirable and necessary has had to be omitted for lack of time and it is no wonder if, for the same or a similar reason, there be found needless repetitions of illustrations or of instances to prove truths of comparatively secondary (or even trivial) importance. I am conscious of having quoted several cases — (perhaps more than necessary, it may appear, to some) — to prove the Abounding Grace of our Bhagavan. This may tempt the casual or fastidious critic to charge me with too much of references to 'I' and 'mine' and to declare or believe that my love for the Lord is no better than that of a workman for his wages.

4. I do confess that the use of 'I' is inevitable when one has to detail "*Some Experiences*". Further the 'I' and 'My' are indispensable to the English Language. In them lies the essence of the western civilisation as well. In Tamil and Sanskrit, we can do

without this Ahamkaric (egoistic) 'I'. For, the finite verb which ends a sentence is quite able to denote by its termination (விகுதி) its subject which is almost always 'understood.' This aggressive and all-conquering 'I', this proud and self-assertive 'I' is both an ornament and a necessity in the English Language. For otherwise some second or third person—(as 'you' or 'he')—will oust or displace it, thereby spoiling the meaning of the sentence. The word, “பொன்னன்” in Tamil, clearly shows the subject 'I', even without the addition of 'நான்'. But in English, a mere 'went' cannot show who 'went', whether 'you', 'he' or 'I', unless the subject-word is specified. Thus the 'I' is forceful and irremovable in the English tongue, while, in ours, we can talk or write for years without the need for 'I'. But while dealing with (or in) the English Language, even the least egoistic Indian or Hindu cannot do without the inevitable 'I', at least for clearness's sake.

5. Secondly, Mammon is not my God; nor does the healing of individual bodily or mental ills constitute my salvation. Whether beaten or fondled by his mother, the baby has simply to cling to her. Even so, whether my fate or fortune be good or bad, my only course—(like that of other Ramana Bhaktas, as I believe)—is to worship my Bhagavan unceasingly. For has He not already paid me more than (my deserving and) *Eternal* wages when He has made me feel and declare with the

“ Ancient sage ” that

“ For more than once when I
 Sat all alone, revolving in Myself
 The word that is the symbol of Myself,
 The mortal limit of the self was loosed,
 And past into the Nameless, as a cloud
 Meltes into Heaven ; I touched my limbs, the limbs
 Were strange not mine—and yet no shade of doubt,
 But utter clearness, and through loss of self
 The gain of such large life as matched with ours
 Were sun to spark—unshadowable in words
 Themselves but shadows of a shadow-world ” !

Have I not also learnt by His Grace that

“ The cloud-capp'd towers, the gorgeous palaces,
 The solemn temples, the great globe itself,
 Yea, all which it inherit, shall dissolve
 And.....leave not a rack behind ” !

6. If I mentioned a few instances of cures effected by mere faith in Bhagavan's Grace and power, it was done with the deliberate object of saving all critics and sceptics from falling into the pit of Lokayada (the abyss of materialism). In fact, who is the critic and who is the criticised ?

“ The sexless Self! Whose father He? Whose child?
 Whose friend, whose foe is He who is but One?
 The Self is all in all, none else exists.
 .....No praise or blame can be
 Where praiser, praised and blamer, blamed are—One ”

7. A little seed sown in suitable soil and season and tended carefully for a time, sprouts forth into a plant and then is magnified into a mighty tree which itself produces and sustains many more such seeds. Even so, when, under the fostering care of a Merciful Self-Realised Guru, a man of Viveka and Vairagya (Discrimination and Renunciation) succeeds in burying his little 'I' deep within Himself, that ego of his will be swallowed up in the Sea of a Mighty, All-embracing Self, which is beyond all limitations of Time, Space and causation. A speck has swelled into a Sahara! A drop has developed into a deep and vast ocean! A spark has grown into a Sun! The little benighted soul is dissolved by the Guru's Grace and becomes an Illimitable Self-Luminous Being which knows no 'you', 'he' 'she', 'it', etc., but which can only be described as Sath Chith-Ananda. Is it now clear that the greatest help that any man can do to himself or others is but to raise one and all to that Summit of Spirituality in which "The 'I' has All become, the All is 'I' "?

8. Is it not then a complete ignorance of the essence or nature of one's own spirit that prompts one—(however exalted, be he or she, in intellect or other attainments)—to attempt, though in vain, to bring down Gnanis to one's own level of action and outlook? Unless a particular Gnani's course lies this way, He could not be persuaded to choose our line or method of action. For, a Gnani (a Self—Realised soul) has *nothing* to choose or do. He is God Himself, says the Bhagavad

Gita. Even the so-called Prarabda Karma does not exist in His view, though to us it seems to take its toll from Him also. We are talking from the plane of names and forms. We are the slaves of attraction and repulsion. The Gnani has transcended all these pairs of opposites. It is easier for a man in the plains to talk—(without telephone)—from his place to a man on Mount Everest, than for even an intellectual giant to understand a Gnani's state. So it is at once peurile and futile for anybody to propose that Gnanis should leave their caves or jungles and go out and work in the world like other slaves of Maya. The God-intoxicated Bhaktha or Yogi, who develops into a Gnani, will as surely look down upon worldly attractions and repulsions, as a man—(who is neither hungry nor a savage)—spurns the edible mango and selects the golden mango when he is asked to choose *one* of them.

9. No Gnani ever needs an advocate to plead for Him, even as no man carries coals to New Castle or well-water to the Ganges. If, in some of the foregoing pages of this book, I am found to have rambled unreasonably or dabbled dogmatically, I seek to be forgiven for all those faults. Though quite aware of my limitations and imperfections in verse-making, (be it in Tamil or English), it was my irresistible Love for Ramana Bhagavan that was really responsible for these humble offerings. But in such Divine connection, one may rightly say, I should have taken all necessary caution for correcting errors of commission as well as of

omission, even before putting them in print. As I have already explained, it is lack of time now that hurried me into printing together several pieces that were scattered, having been written on the Lord at different times.

10. May Bhagavan Sri Ramana's Grace and Mercy save all His Bhakthas, including the readers of this book and those that hear the matter contained in it! May He condescend to help us soon to sink our little 'I' and to develop in its place the bigger 'I', the Blissful 'I', An All-Embracing "I", which having reached, there will be no further descent for us unto this universe of Names and Forms!

TIRUVANNAMALAI, }
12th January 1933. } RAMANA DASA SADANANDA

॥ ओं तत् सत् ॥

The following among other books can be had of
SRI RAMANA ASRAMA BOOK DEPOT, TIRU-
VANNAMALAI, South India.

	Rs.	A.	P.
1. SELF-REALISATION or Life and Teachings of Sri Ramana Maharshi (By B. V. Narasimha Swami.)			
Wrapper	...	2	0 0
Half cloth bound	...	2	8 0
Full cloth bound and gilt copy	...	3	0 0
2. ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்டு (பகவான் அருளியவை)	....	0	14 0
3. ஸ்ரீ ரமண விஜயம் (ஸ்வாமி சுத்தானந்த பாரதியார் எழுதியது)	....	1	4 0

சில மதிப்புரைகள்.

[எல்லாம் நானே (ஷிலை 2 அணை)]

சுதேச பரிபாலினி (ரங்கூன்):—ப்ரஹ்மி மதத்தை ஒழிக்கவும், ஞானவானைப்பெறவும், ஸோஹம்பாவனை செய்து அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி என்பதை அனுபவ பூர்வமாயுணரவும் வேண்டிய பலத்தை ஆதார நியாயங்களோடு உணர்த்தும் சிறுநூல். வேதாந்திகளது பரிபாஷைகள் முழுவதையும் ஒரேயிடத்தில் சில நிமிஷங்களுக்குள் அறிய விரும்புவோரும், ஏற்கெனவே அறிந்து சிரவணாதிகள் புரிய விரும்புவோரும் இந்நூலை எப்பொழுதும் வைத்திருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழகம் (கோலாலம்பூர்):—‘எல்லாம் நானே’ என்ற பெரிய வேதாந்த உண்மையைச் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டிவோர் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் இப்புத்தகம் கட்டாயம் இருத்தல் வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்துகிறோம்.

நியூ இண்டியா:—ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்ய உண்மையை எண்ணி நந்த உபமானங்கள் மூலமாய்த் தமது ஸ்வய யுக்தியால் நன்கு விளக்கிய இவ்வாசிரியரது திறமையை மதபேதம் பாராட்டும் எவரும் அறியாதிருக்க வியலாது.

தேசோபகாரி (ரங்கூன்):—அத்வைதிகளின் கொள்கைப் பயன்களைப் பல உதாரணங்களால் விளக்கி ஏகாத்ம நிலையையும் ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்யத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

தேய்வ பகீதன்:—பல உவமானங்களுடன் விளக்கியுள்ள
.....புத்தகம்.

ஸ்ரீராம கீருஷ்ண விஜயம் :—அத்வைதத்தை விளக்கும்.....
நூல்.

கற்பகம் (புதுவை) :—ஆத்ம ஞான விஷயங்களைத் தக்க
மேற்கோள்களுடன் எடுத்து உபதேசிக்கும்.....ஞான நூல்.

தமிழர் போதீனி (யாழ்ப்பாணம்) :—ஆன்ம லாபத்துக்
குரிய பல விஷயங்கள் இதிலே காணப்படுவதால் சிறுவர்
தொடக்கம் யாவரும் வாசித்தல் நன்று.

“ ஹிந்து ” :—‘ பல உயிர்களாய்த் தோன்றுபவை யாவும்
உண்மையில் ஒன்றே ’ எனும் சலபமாய் அறியவொண்ணாத விஷ
யத்தை, ஆசிரியர் இச்சிறு புத்தகத்தில் நன்கு விளக்கியிருக்
கின்றனர்.

“ தாநூல் இஸ்லாம் ” :—ஹிந்து மதத்தின் அத்வைதக்
கொள்கையின் மீது நிறுவப்பட்ட “ அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி ” என்
னும் வாக்கியத்தின் கருத்தை நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். அக்
கொள்கையில் நம்பிக்கையுள்ள யாவரும் அவசியம் இதனைப்
படித்துணர்தல் வேண்டும்.

“ சுதந்திரன் ” (தஞ்சாவூர்) :—இஃதோர் அரிய அத்வைத
சுருக்கம்.....தத்வ ஞான போதனை செய்வதற்கு இன்னமும்
அதிகம் சொல்லவேண்டிய சுருக்க உபதேசம் வேறு இரா.
இதனைப் படிப்போர் ஒவ்வொரு உதாரணங்களினிடையே நின்று
கவனித்தல் மிக்க அவசியம். இவ்வுபதேசம் போதாதென்பவர்,
தத்வஞானத்தில் பற்று அதிகமாயில்லாதவரே யாவர் என்பது
நமது எண்ணம். இதனை ஒவ்வொரு ஹிந்துவும் அவசியம்
வாசித்தல் வேண்டும்.

ஸ்ரீ ரமண ஸ்துதி தசகம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
3	7	போல	போல்
6	10	காலன்றனைகாய்	காலன்றனைக்காய்
13	21	வெனை கழல்	வெனைக்கழல்
14	4	சிறைவாச	சிறைவாஸ
„	8	உலக	உலகம்
„	18	பணித்தாய் ரீ	பணித்தாய் நீ
19	11	திருச்சழியில்	திருச்சழியில்
24	15	தங்கவன்	தங்கவுன்
„	16	ஸர்வ	ஸர்வப்
27	(பக்கத் தலைப்பு)	சச்சிதானந்த பிரம்மம்	ஸச்சிதானந்த ப்ரம்மம்)
„	13	பிரம்மம்	ப்ரம்மம்
29	1	“ரமணானந்தம்”	ரமணானந்தம்

ERRATA

PAGE	LINE	FOR	READ
2	Last line	The Epilogue	The Epilogue...63
33	14	the spiritual	the spiritual
35	(Page heading)	Grant Me	Grant Me
37	13	whole.	whole!
48	21	fluried	flurried
„	25	Lord	Lord,
54	24	believed	thought

மயிலாப்பூரில், ப்ராடீஸ் ரோட் நம்பர் 138-ல், உள்ள

ரமணதாஸன் கா. சு. சேஷகிரியிடம்

4556 டிரைக்கும் புத்தகங்கள்.

[தமிழ்]

ரூ. அ.பை

1. மஹாபாரத வசனம் (முதற்பாதி) 18 பர்வங்களில் முதல் 9 பர்வம் உள்ளது. (18 நாள் போருடன் முடிவது) 1 0 0
2. இஹபர ஸுகம் (அல்லது) 50 மஹாத்மாகங்கள் ஞானிகளின் மொழிகள் 0 8 0
3. ஈச்வர லீலை (அல்லது) சிவபிரானது 64 திருவினையாடற் சுருக்கம் 0 8 0
4. எல்லாம் நானே (இரண்டாம் பதிப்பு). ரமணபகவானது திருவுருவப் படமும் உள்ளது 0 2 0
5. உதயணன் கதை (ஆறு காண்டங்களும் அடங்கியது) 0 5 0
6. ஸ்ரீ ரமண ஸ்துதி தசகம் (தமிழ்); Including 'Some Experiences' and A few verses (in English) on Bhagavan Sri Ramana of Tiruvannamalai ... 0 5 0
7. The "Maha Bharatha" (in English) (The first ten Parvas in) Part I ... 0 10 0

For books mentioned above, please apply to

RAMANADASA K. S. SESHAGIRI,

138, Brodies Road, Mylapore (Madras.)